

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΙ
ΑΡ. 13
238

1931

Στοιχισμένο
Σοφιστικό
Αρχαίο αβανταζή

Ἡ σημερινὴ εἰκὼν τοῦ ἐξωφυλλοῦ
τῆς «Οἰκογενεῖας» παρουσιάζει τὸν πε-
ρίφημο Γάλλο φιλέλληνα Φαβιέρο, ὁ-
ποῖος πολέμησε ἡρωϊκὰ κατὰ τὴν Ἑ-
παναστάσι.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η
ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Στην είσοδο του μεγάρου του Σακραμπέλι έστεκαν δυο φρουροί. Μόλις είδαν τον πάτερ Πατούφαστο και το συνοδό του, έσκυψαν τα κεφάλια τους και δέχτηκαν την εύλογία τους. Οί διάδρομοι του μεγάρου ήσαν έρημοι.

Γάηρχαν ήμως άρκετοι σωματοφύλακες και ακόλουθοι του Σακραμπέλι στην αίθουσα των όπλων.

Ο πάτερ Πατούφαστος μπήκε χωρίς να διατάξη μέσα και τη διέσχισε εύλογώντας δεξιά κι' άριστερά.

Ο Φόσκαρι τον μιμήθηκε. Κρατούσώστος το κεφάλι του σκυμμένο στο στήθος του...

Ανέβηκαν μερικές σκάλες, πέρασαν από άρκετους μύλους φωτιζόμενους διαδρόμους κι' έφτασαν τέλος έξω απ' την αίθουσα, μέσα στην οποία βρισκόταν ο νεκρός της δόνας Κιάρας.

Ο πάτερ Πατούφαστος στάθηκε, προσποιήθηκε πως σιάζει το ρούχου του και ψιθύρισε στο Λουίτζι:

— Θάφρος, παιδί μου.

Ο Λουίτζι κούνησε το κεφάλι του. Καθισχύσας τον πάτερ Πατούφαστο κι' όμως ή αγωνία του ήταν απεριγραπτή. Τά πόδια του τρέμανε, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά...

Τοιμαζόντουσαν να μπουν στην αίθουσα, όταν μία γυναίκα που βγήκε τη στιγμή αυτή έξω, τους πλησίασε και τους είπε σιγά:

— Ήρθατε; Η ώρα είναι κατάλληλη. Ο άρχων αναπαύεται στο δωμάτιο του. Τώρα μόλις έφυγε από την αίθουσα...

Ήταν ή γρήα τροφός της Κιάρας. — Εύχαριστώ, γερνόντισσα, της απε ο πάτερ Πατούφαστος.

Ο Φόσκαρι έβαλε το χέρι του στην καρδιά του και υποκλίθηκε μπρός της. Δεν μπορούσε να μιλήσει...

Η συκίνησής του μεγάλωνε διαρκώς.

— Περάστε, είπε ή τροφός της Κιάρας.

— Ποιός είναι κοντά στη νεκρή; ρώτησε ο πάτερ Πατούφαστος.

— Δυο άδελφές του έλέους, πάτερ μου, και μία θαλαμηπόλος.

— Έμπρός, ή στιγμή είναι κατάλληλη.

Μπήκαν μέσα.

Ο Φόσκαρι αντιχρόζοντας τη νεκρή δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. "Εκαμε μία κίνηση σαν νάθελε να ριχτεί επάνω της...

Ο πάτερ Πατούφαστος το άντελήφθη εγκαίρως και τον συγκράτησε.

— Τρελλιάθηκε! του ψιθύρισε. Τί πάτε να κάνετε;

Η μοναχός που βρισκόντουσαν στην αίθουσα δεν πρόσεξαν τί συνέβη. Η θαλαμηπόλος όμως υποψιάστηκε και κύνταξε τον Λουίτζι περίεργα.

— Γονάτισε, του είπε σιγά ο πάτερ Πατούφαστος.

Ο Λουίτζι υπάκουσε. Ήταν παιά καιρός...

Έτσι γονατιστός μπορούσε να κλάψει, χωρίς να τον βλέπουν. Τόν προστάτευε ή κουκούλα του ράσου του...

Πλάι του είχε γονατίσει και προσευχόταν ο πάτερ Πατούφαστος.

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά...

Η τροφός της Κιάρας στεκόταν πλάι στην πόρτα.

Έξαφνα ή θαλαμηπόλος σηκώθηκε από τη θέση της και βγήκε έξω.

Ο Φόσκαρι το άντελήφθη. Ήταν ή κατάλληλη στιγμή. Κανέναν, δεν τον έβλεπε. Η δυο άδελφές του έ-

— Κιάρα, ψιθύριζε σιγανά, έχοντας άνοιχτό μπρός του ένα προσευχητάριο, αγαπημένη μου Κιάρα, άγνη ψυχή, γενναία καρδιά, μ' άκουσε, λατρεία μου; Νοιώθεις τόν σπαραγμό μου; Κιάρα μου γλυκειά, δεν θ' άργήσω νάρθω κοντά σου. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα, θησαυρέ μου...

Τη στιγμή αυτή άκούστηκε θόρυβος στο επάνω πάτωμα του μεγάρου, όπου βρισκόταν το δωμάτιο του άρχοντος. Τί να συνέβαινε; Ο πάτερ Πατούφαστος σταμάτησε την προσευχή του άνήσυχος και κύνταξε προς την πόρτα. Άλλή ή τροφός της Κιάρας δεν βρισκόταν πειά εκεί...

Αξαφνα την εδε να μπαίνει μέσα

καμαράκι. Ένα παράθυρο ήταν άνοιχτό κι' έβλεπε προς τόν κήπο.

— Πρέπει να κατεβήτε από δω, είπε ή τροφός στον Λουίτζι.

— Θα κατέβω, απάντησε άδίστακτα αυτός.

Η τροφός άρπαξε ένα σεντόνι και το έδωσε στο παράθυρο.

— Μην κάμετε ούτε ένα βήμα, του φώναζε από πάνω ή τροφός της Κιάρας, πριν έρθω να σας άδηγήσω στο μέρος από το οποίο θά βγήτε έξω.

Ο Φόσκαρι έσφιξε τη λαβή του σπαθιού του και περιμένε.

Η ώρα περνούσε.

Πάνω στο μέγαρο άκούγονταν θόρυβος, κι' όμως ή τροφός της Κιάρας δεν φαινόταν...

Ο Φόσκαρι άρχισε ν' άνησυχή. Τί να συνέβαινε τάχα; Τόν είχαν γνωρίσει; Τόν είχαν προδώσει; Τόν κατηχτούσαν;

Σκέφτηκε λίγο κι' άποφάσισε τέλος να προχωρήσει στον κήπο και να βρή μόνος του την έξοδο. Έν άναγκη θά πηδούσε από κανένα τοίχο.

Τη στιγμή που άπομακρυνόταν από τη θέση του, φάνηκε στο παράθυρο ή τροφός της Κιάρας. Φαινόταν πολύ ταραγμένη. Του πέταξε κάτι που χρατούσε στα χέρια της και του είπε:

— Πάρτε αυτό... Και προχωρήστε ίσια δεξιά.

Ήταν ένας μανδύας. Ο Λουίτζι διπλώθηκε σ' αυτόν και τράβηξε γρήγορα-γρήγορα προς τη διεύθυνση που του υπείδει, κρατώντας γυμνό στο χέρι του το σπαθί του.

Τό σκοτάδι μέσα στον κήπο ήταν βαθύ.

Έξαφνα ο Φόσκαρι στάθηκε. Άκούσε μπρός του, σ' άρκετή απόσταση εύτυχώς, γαυγίσματα σκύλων. Ήσαν τά τρομερά σκυλιά του άρχοντος Σακραμπέλι. Άν τόν μωρίζοντουσαν, θά τόν κομμάτιαζαν.

Χωρίς να σκεφθή τί κάνει, ο Λουίτζι γύρισε πίσω.

— Θα βγω από την κυρία έξοδο του μεγάρου, μουρμούρισε, κι' θά γίνω, τι θέλει.

Έφτασε έτσι σε μία στοά, έκρυψε γυμνό το σπαθί του κάτω από τόν μανδύα του και προχώρησε ίσια μπρός...

Σε λίγο βρέθηκε σε μία αίθουσα έρημη. Πλάι σ' αυτή άκούγοντουσαν συζητήσεις και θόρυβος.

Ο Λουίτζι κοντοστάθηκε.

Τί έπρεπε να κάνει;

— Έμπρός! είπε τέλος. Πρέπει να βγω από δω μέσα...

(Ακολουθεί).

Ο Λουίτζι έβαλε την προσωπίδα του και προχώρησε έμπρός, διαφορώντας πειά για όλα...

λέους προσεύχονταν με σκυμμένα τα κεφάλια τους. Ανασηκώθηκε λίγο και με τα μάτια πλημμυρισμένα από τά δάκρυα κύλλησε τά χείλη του στο μέτωπο της νεκρής.

Έτρεμε σύγκομος...

Οί λυγμοί τόν πνίγανε...

Θάμενε έτσι άρκετή ώρα, άν δεν τόν τραβούσε πάλι ο πάτερ Πατούφαστος...

Ο Φόσκαρι ξαναγονάτισε γεμάτος σπαραγμό.

Τό μαρτύριό του ήταν φοιτικό. Γιατί να μην μπορέ ή κλάψει φανερά την πολυαγαπημένη του, γιατί να μην μπορέ ή σφίξει το νεκρό της σώμα στην άγκαλιά του, και να τη γεμίσει φιλή;

γρήγορα-γρήγορα. Ήσαν χλωμή σαν το θείαφι. Πλησίασε τόν πάτερ Πατούφαστο και του είπε:

— Κατεβαίνει ο άρχοντας... Κάτι υποψιάστηκαν... Κάτι θά τους είχε ή θαλαμηπόλος. Μή γάνετε καιρός...

Ο πάτερ Πατούφαστος γύρισε στο Λουίτζι που θρηνούσε πλάι του, άδικα φορώντας για κάθε κίνδυνο και τού είπε:

— Φύγετε!... Φύγετε τó γρηγορώτερο!... Ο πόθος σας πραγματοποιήθηκε... Φύγετε!

Ο Φόσκαρι πετάχτηκε όρθιος, φίλησε μία άκίδα φορά τη νεκρή κι' ακολουθήσε την τροφή.

Πέρασαν από διαφόρους σκοτεινούς διαδρόμους κι' έφτασαν σ' ένα μικρό

καμαράκι. Ένα παράθυρο ήταν άνοι-

χτό κι' έβλεπε προς τόν κήπο.

— Πρέπει να κατεβήτε από δω, εί-

πε ή τροφός στον Λουίτζι.

— Θα κατέβω, απάντησε άδίστα-

κτα αυτός.

Η τροφός άρπαξε ένα σεντόνι και

το έδωσε στο παράθυρο.

— Μην κάμετε ούτε ένα βήμα, του

φώναζε από πάνω ή τροφός της Κιά-

ρας, πριν έρθω να σας άδηγήσω στο

μέρος από το οποίο θά βγήτε έξω.

Ο Φόσκαρι έσφιξε τη λαβή του

σπαθιού του και περιμένε.

Η ώρα περνούσε.

Πάνω στο μέγαρο άκούγονταν θόρυ-

βος, κι' όμως ή τροφός της Κιάρας

δεν φαινόταν...

Ο Φόσκαρι άρχισε ν' άνησυχή. Τί

να συνέβαινε τάχα; Τόν είχαν γνω-

ρίσει; Τόν είχαν προδώσει; Τόν κα-

τηχτούσαν;

Σκέφτηκε λίγο κι' άποφάσισε τέ-

λος να προχωρήσει στον κήπο και

να βρή μόνος του την έξοδο. Έν ά-

ναγκη θά πηδούσε από κανένα τοί-

χο.

Τη στιγμή που άπομακρυνόταν από

τη θέση του, φάνηκε στο παράθυρο

ή τροφός της Κιάρας. Φαινόταν πολύ

ταραγμένη. Του πέταξε κάτι που κρα-

τούσε στα χέρια της και του είπε:

— Πάρτε αυτό... Και προχωρήστε

ίσια δεξιά.

Ήταν ένας μανδύας. Ο Λουίτζι δι-

πλώθηκε σ' αυτόν και τράβηξε γρή-

γορα-γρήγορα προς τη διεύθυνση που

του υπείδει, κρατώντας γυμνό στο

χέρι του το σπαθί του.

Τό σκοτάδι μέσα στον κήπο ήταν

βαθύ.

Έξαφνα ο Φόσκαρι στάθηκε.

Άκούσε μπρός του, σ' άρκετή από-

σταση εύτυχώς, γαυγίσματα σκύ-

λων. Ήσαν τά τρομερά σκυλιά του

άρχοντος Σακραμπέλι. Άν τόν μω-

ρίζοντουσαν, θά τόν κομμάτιαζαν.

Χωρίς να σκεφθή τί κάνει, ο Λουί-

τζι γύρισε πίσω.

— Θα βγω από την κυρία έξοδο

του μεγάρου, μουρμούρισε, κι' θά

γίνω, τι θέλει.

Έφτασε έτσι σε μία στοά, έκρυψε

γυμνό το σπαθί του κάτω από τόν

μανδύα του και προχώρησε ίσια

μπρός...

Σε λίγο βρέθηκε σε μία αίθουσα

έρημη. Πλάι σ' αυτή άκούγοντουσαν

συζητήσεις και θόρυβος.

Ο Λουίτζι κοντοστάθηκε.

Τί έπρεπε να κάνει;

— Έμπρός! είπε τέλος. Πρέπει να

βγω από δω μέσα...

(Ακολουθεί).

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ

Ο μικρός μαθητής με την καταπληκτική αντίληψη. Ο θαυμασμός των καθηγητών του. Ο νεαρότατος καθηγητής του Πανεπιστημίου. Το τηλεσκόπιο και ή κηλίδες της Σελήνης. Στο παλάτι του δούκως της Τοσκάνης. Τά «αίρετικά» και «παράλογα» συγγράμματα του Γαλιλαίου. Δεκαέξη έτών άναγκαστική σιωπή. Μπρός στο Δικαστήριο της Ίερής Έξετάσεως. Η καταδίκη του μεγάλου αστρονόμου. «Και όμως κινείται!» Οπου ο Γαλιλαίος χάνει το φως του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γαλιλαίος, ο οποίος θεωρείται ως ο μεγαλύτερος μαθηματικός των νεότερων χρόνων, γεννήθηκε στη Πίζα της Ίταλίας κατά τó Φεβρουάριο του 1564.

Από παιδάκι άκόμη, έδειχνε την μεγαλοφυΐα του και είχε καταπλήξει τούς διδασκάλους του με την εξαιρετική του αντίληψη. Πολλές φορές έλυε δυσκολώτατα προβλήματα, τά οποία ούτε κ' οι δάσκαλοί του οι ίδιοι δεν μπορούσαν να λύσουν, χρησιμοποιώντας στήν αυτό προτότυπες δικές του μεθόδους.

Ο πατέρας του φρόντισε στήν άρχή να τόν σπουδάσει ιδιαιτέρως στή μαθηματικά και στή μουσική. Μά ή τελευταία δεν τραβούσε καθόλου τó νεαρό Γαλιλαίο, ο οποίος τήν άντικατέστησε μόνος του με τή φιλοσοφία που τή θεωρούσε ως απαραίτητη για κάθε μαθηματικό.

Τις σπουδές του τις τελειοποίησε στο Πανεπιστήμιο της Βενετίας, όπου ή εξαιρετικές γνώσεις του είχαν καταπλήξει τόσο τούς καθηγητάς του, ώστε πολλές φορές τόν έβαζαν να διδάσκη στήν έδρα τους τούς συμφοιτητάς του.

Μόλις ο Γαλιλαίος τελείωσε τις πανεπιστημιακές του σπουδές, άν και νεώτατος άκόμη, διορίστηκε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Πάδοβας, όπου έδιδάξε φιλοσοφία και άνωτέρα μαθηματικά επί δεκαετή όλόκληρα χρόνια.

Κατά τó διάστημα αυτό, έκανε τήν περιφημότερη έφευρέσει του — τó τηλεσκόπιο, με τή χρησιμοποίησι του οποίου άνακάλυψε πρώτος ότι ή κηλίδες που φαίνονται επάνω στή Σελήνη δεν εινε τίποτε άλλο παρά βουνά και κοιλάδες.

Συγχρόνως έκανε και διάφορες άλλες σπουδαίες μηχανικές, φυσικές και αστρονομικές ανακαλύψεις, μεταξύ τών οποίων εινε και τά έκκεντρη όρολόγια. Τήν τελευταία του αυτή άνακάλυψη τήν έμπνεύστηκε παρατηρώντας τις λούχρονες κινήσεις μιας καντήλας κορμασμένης από τó θόλο της ιμπεροπόλεως της Πάριας.

... Έπειτα άπ' όλες αυτές τις έφευρέσεις του, ή φήμη του Γαλιλαίου δεν άργησε να γίνη γνωστή σ' όλη τήν Ίταλία και ο μέγας δούδης της Τοσκάνης, ο οποίος τόν έκτιμούσε εξαιρετικά, τόν προσκάλεσε κοντά του στή Φλωρεντία και τόν έκράτησε μέσ' στο παλάτι του ως επόδιο φιλόσοφος και επόδιο μαθηματικός.

Τών περιέβαλε με κάθε λαμπρότητα, τού έδωσε πολλούς όπλοτες και άρθρα χρηήματα, μά ο Γαλιλαίος ήταν έξαιρετικά απλός. Περιορίστηκε μέσα στο εργαστήριό του και εκεί εργαζόταν άποφειγόντας τó θόρυβο και τις διασκεδάσεις της δοκιμής αλλής.

Ο μέγας μαθηματικός με τή χρησιμο-

ποίησι πάντοτε τού τηλεσκοπίου, δεν άργησε ν' ανακαλύψη διάφορα άγνωστα άστρα, καθώς και τούς δορυφόρους τού Διός. Όσο όμως άνακάλυπτε άγνωστα μέρη του στερεώματος, τόσο σχηματίζε τήν πεποίθησι ότι ήταν έσφαλμένες ή θεωρίες που επικρατούσαν κατά τήν εποχή εκείνη για τó πλανητικό μας σύστημα.

Έπίστευαν δηλαδή τότε ότι ή γή μένει άκίνητη στή μέση του στερεώματος και ότι κινούνται όλόγυρά της ο ήλιος και τ' άλλα άστρα. Ο Γαλιλαίος όμως, βρίσκοντας όρθό τó σύστημα του Κοπερνίκου, δίδασκε ότι τó κέντρο του πλανητικού μας συστήματος εινε ο ήλιος, γύρω από τόν οποίο κινούνται οι άλλοι πλανήται κ' ή γή, ή οποία εινε έπίσης πλανήτης.

Η εποχή όμως του Γαλιλαίου ήταν έποχή σκότους και άμαθείας. Ο κλήρος, ο οποίος διύθυνε όλη τή Δυτική Εύρώπη, απέκρουε και κατεδίωκε όλες τις νέες ιδέες, στο φωτεινές κ' άν ήσαν αυτές, γιατί ήθελε να παραμείνη ο λαός τυρλωμένος.

Γι' αυτό, οι κύκλοι του Βατικανού χαρτακίτρωναν τή θεωρία του Γαλιλαίου ως άντικειμένη προς τή Χριστιανική θρησκεία και τó δικαστήριο της Ίερής Έξετάσεως, αφού διά τούς μεγάλους επιστήμονες, τή χαρτακίτρωσε ως αίρετικά και παράλογα.

Έπειτα ο Ιεροεξεταστάς προσκάλεσαν τόν συγγραφέα τους στή Ρώμη και τόν διέταξε να πάμει να διατείνεται ότι ή γή κινείται μέσα στο στερέωμα.

Ο Γαλιλαίος ήχησε τότε ν' άπολογηθή, για να λάβη εύκαιρία έτσι ν' άναπτύξη τις θεωρίες του και να πείσει τούς δικαστάς του περί της ορθότητάς τών, αλλά οι κληρικοί δεν θέλησαν νά τόν άκούσουν και τού επέβαλαν νά διακόψη στο μέλλον τήν άντιχριστιανική

διδασκαλία του.

Ο Γαλιλαίος κατάλαβε ότι δεν μπορούσε παρά νά συμμορφωθή με τήν άξίωσι τού Ίεροδικαστηρίου, γιατί άλλως τόν έπερίμενε ο διά πυρός θάνατος.

Υποκύπτοντας λοιπόν στήν άνάγκη, έσιώπησε επί δεκαέξι όλόκληρα χρόνια.

Στο τέλος όμως ή ύπομονή του έξαντλήθηκε και νομίζοντας πως ή εποχή ήταν τώρα πιο ευνοϊκή για ν' άναπτύξει τις θεωρίες του, συνέταξε ένα νέο συγγράμμα για τó πλανητικό σύστημα τού ήλιου, με τόν τίτλο «Διάλογον».

Μά ο Γαλιλαίος είχε άπατηθεί στις προβλέψεις. Οι κληρικοί, οι οποίοι έπικρατούσαν πάντοτε, δεν είχαν αλλάξει καθόλου αντίληψεις και ο λαός βρισκόταν στήν ίδια άμαθεία.

Μόλις λοιπόν κυκλοφόρησε τó έργο του, οι κύκλοι του Βατικανού άναστατώθηκαν. Ο Πάπας Ούρβανός ο 8διος προσκάλεσε τόν Γαλιλαίο στή Ρώμη και τόν διέταξε να παρουσιάσει στο Ίεροδικαστήριο.

Και τή φορά αυτή, ο μέγας αστρονόμος έπαιξε ότι δά έπειθε τούς δικαστάς του για τήν ορθότητα τών αστρονομικών τών πεποι-

θήσεων, μά τó δικαστήριο στάθηκε στή τή φορά ασηρότερο από τήν πρώτη.

Η θεωρία του Γαλιλαίου για τó πλανητικό μας σύστημα χαρακτηρίστηκε από τούς δικαστάς «ως άντικειμένη στή καλή φιλοσοφία», θεωρήθηκε εσφαλμένη και «άσεβη» και καταδικάστηκε ως αίρετικός και άποστάτης σε Ισότητα θεομιά.

Έκτος της ποινής αυτής, ο Γαλιλαίος άπογορεύθηκε δια της δικαστικής άποφάσεως ν' άπαγγέλλη μέσ' στήν ενοχή του επί τρία χρόνια, καθ' έδδομάδα, τούς «Ψαλμούς της Μεταλήψεως». Έπίσης όφειλε ν' άποκηρύξη γονατιστός και στήριζοντας τά χέρια

του επάνω στο Εύαγγέλιο, τις θεωρίες του.

Ο δυστυχισμένος Γαλιλαίος, για ν' άποφυγή τó θάνατο, ήπέστη τήν ταπεινωτική αυτή καταδίκη και έδωσε τόν όόλουθο όδο:

«Έγώ ο Γαλιλαίος, ήλικίας 69 έτών, στήριζοντας τά χέρια μου επάνω στο Ίερό Εύαγγέλιο, άπαρνούμαι, καταρίμαι και άποστρέφομαι τήν πλάμη και τήν αίρεσι ότι κινείται ή γή.»

Όταν όμως σηκώθηκε για να τόν άδηγήσουν στή φυλακή, δεν μπόρεσε νά κρατηθή και φώναξε:

—Και όμως κινείται! (E pur si muove!)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Υστερα από τρία ολόκληρα χρόνια που έλειπε στην Τσεχοσλοβακία για την εγκατάστασή ενός μεγάλου εργοστασίου μεταλλουργίας, ο γνωστός μηχανικός Πιέρ Καζάλ γύρισε τώρα στο Παρίσι.

Παρ' όλα του τα πενήντα χρόνια, ο Καζάλ εξακολουθούσε να νάναι πάντα ώριμος, όπως στην εποχή της νεότητός και των κατακτήσεών του.

Με την αυτοκρατορική εμφάνισή του, με την κομψότητά του, με τους τρόπους του, είχε κατορθώσει τελειωτικά να προσελκύσει την προσοχή της Έντιθ Βάλτον, μιας χαριτωμένης Αμερικανίδας είσουσις έτών, που την είχε γνωρίσει σ' ένα από τα σαλόνια της Πράγας.

Η νέα αυτή είχε συμπάθησε σε κάποιο βαθμό τον ηλικιωμένο μηχανικό, ώστε, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας των, δέχτηκε την πρότασή του περί γάμου.

Η κυρία Βάλτον όμως, η οποία συνώδευε την κόρη της σ' όλα της τα ταξίδια, δεν είχε δώσει ακόμα οριστικά τη συγκατάθεσή της. Τού είχε ζητήσει κάποια προθεσμία για ν' αποφασίσει και γι' αυτό η άρραβωνία των δεν είχε αναγγελθεί ακόμα επίσημα. Ωστόσο, τώρα ταξίδευαν κι' οι τρεις μαζί γι' ατ το Παρίσι.

Σ' έλο το ταξίδι, ο Πιέρ ήταν σκεπτικός. Πώς θα δικαιολογούσε το δεύτερο γάμο του στο γυίο του το Ροζέ, για χάρη του οποίου είχε μείνει ανύπαντρος, όταν έλασε την πρώτη του γυναίκα;

Επίσης, εκτός από το Ροζέ, είχε στο σπίτι του και τη Μάρθα, μία όφφανη συγγενή της πρώτης του συζύγου, αλλά γι' αυτήν ο Πιέρ δεν ανησυχούσε καθόλου με την εντύπωσή που θα της έκανε η αναγγελία του δεύτερου γάμου του.

Η Μάρθα ήταν μία νέα κοπέλλα γεμάτη γλυκύτητα και καλωσύνη, την οποία αγαπούσαν όλοι στο σπίτι του Καζάλ.

Αλλά κι' η Μάρθα στην άρραβωνία της συζύγου του Καζάλ, που θα την έκανε στον τάφο, είχε δείξει τόσο ενδιαφέρον, ώστε θάλεγε κανείς πως περιποιόταν τη μητέρα της την ίδια.

Όταν ο μικρός Ροζέ έλασε τη μητέρα του, η Μάρθα δεν θέλησε να τον αποχωριστή. Απέριψε όλες τις προτάσεις γάμου που της είχαν γίνει—γιατί είχε αρκετή περιουσία—και έμεινε μαζί τους.

Ο Καζάλ έφερε μία απεριόριστη εκτίμησι κι' ευγνωμοσύνη σ' αυτή την κοπέλλα, που καθόταν τόσο χρόνια τώρα στο σπίτι του. Την αγαπούσε όπως ο γάμος της είχαν γίνει—γιατί είχε αρκετή περιουσία—και έμεινε μαζί τους.

Ποτέ του όμως δεν είχε υπομνηστεί τ'ν βαθύ έρωτα που είχε ζυγνήσει στην καρδιά της μοναχικής αυτής ύπώξεως, την οποία θεωρούσε ανώτερη από τα κοινά πάθη των ανθρώπων.

Ποτέ του δεν θα μπορούσε να πιστέψει στις αγωνίες της, τους πόθους της, τις λαχτάρες της, όλα όσα είχε υποφέρει γι' αυτόν σε κάθε καινούργιο ταξίδι του, σε κάθε νέα έρωτική του περιπέτεια.

Και τώρα η Μάρθα, μολονότι είχε πατήσει τα πενήνταπέντε της χρόνια, εξακολουθούσε να είναι γαλήνια και ωραία όπως πάντα, με τη γλυκειά της μορφή που, αντί να μαραίνεται με τα χρόνια, γινόταν πιο συμπαθητική.

Ο Ροζέ μόλις είδε τον πατέρα του

—Πές μου, Μάρθα, πές μου γι' αυτόν τον άνθρωπο που σ' έκανε να υποφέρεις...

έπεσε στην αγκαλιά του με συγκίνησι. Ο Καζάλ, συγκινημένος κι' αυτός, φιλούσε το γυίο του και δεν έπαυε να τον κυττάζει με στοργή...

Πόσο είχε αλλάξει ο Ροζέ, στα τρία χρόνια που έλειπε! Είχε γίνει σωστός άντρας πια! Και πόσο τουμιαζε! Κυτάζοντάς τον, νόμιζε πως έβλεπε τον έαυτό του, όταν ήταν είκοσιεπτά ετών.

Την ίδια γνώμη είχε και η Μάρθα, η οποία όταν τους είδε μαζί, φώναξε: —Πόσο σού μοιάζει!

Πιέρ! Μετά τις ποώπες διαχύσεις, ο Καζάλ είπ' στη Μάρθα και το Ροζέ, πως την άλλη μέρα θα τους επισκεπτόταν

μαζί με μία κυρία και την κόρη της, που τις είχε γνωρίσει στην Πράγα.

Ο Ροζέ δεν παρανεύτηκε γι' αυτό, γιατί ήξερε πως ο πατέρας του ήταν πολύ κοσμικός και αγαπούσε τις διασκέδασεις. Η Μάρθα όμως έννοιωσε με μία δυνατή ανησυχία, όταν εκείνη

πούχε νοιώσει τόσες φορές ως τώρα, κάθε φορά που υποψιαζόταν μία καινούργια έρωτική περιπέτεια του αγαπημένου της.

Όταν συναντήθηκαν για πρώτη φορά ο Ροζέ και η Έντιθ, έμειναν κι' δυό τους αστασιζόμενοι, όταν να τους είχε χτυπήσει κεραυνός.

Αγαπήθηκαν με τη θερμή κάθε αληθινής αγάπης που τυφλώνει τον άνθρωπο, τον κάνει εγωιστή και δεν τον αφήνει να βλέπει τους άλλους και να καταλαβαίνει τον πόνο τους.

Στο τένις, στον περίπατο, στην ίππασία, στο θέατρο, στις εκδρομές ήταν παντοεινός μαζί, και όσο περνούσε ο καιρός τόσο μεγάλωνε κι' η αγάπη τους.

Μία μέρα ο Καζάλ τους παρακολούθησε θλιμμένος από το παράθυρό γι' α παιχνίδια τένις στον κήπο κι' έβλεπε μ' απελπισία τα δειρά του να ξεφυλλίζονται ένα-ένα σαν ροδοπέταλα.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα στην κίμαρα η Μάρθα, η μόνη που είχε μαντέψει ως τώρα τον πόνο του Καζάλ.

Κι' επειδή η αγάπη της ήταν βαθειά κι' αληθινή, θάδανε και τη ζωή της ακόμα για ν' μην έβλεπε να υποφέρει ο άνθρωπος που τον αγαπούσε τόσο πολύ.

Τον είδε τόσο θλιμμένο, τόσο εξαντλημένο από την αγωνία του, ώστε δεν κρατήθηκε πια και τούπε:

—Υποφέρει, Πιέρ! Γιατί δεν μου φανερώσεις τον πόνο σου;

—Μάρθα, της απάντησε εκείνος θλιμμένα, ξέρω πως έχεις χρυσή καρδιά, αλλά τον πόνο μου δεν μπορείς να τον καταλάβεις...

—Δεν έχεις δικη, Πιέρ, εξακολούθησε η Μάρθα. Ξέρω τι είναι εκείνο που σε βασανίζει. και ξέρω μάλιστα πως αυτό είναι πολύ σκληρό. Θάβηλα τόσο πολύ να σε παρηγορήσω...

Ο Πιέρ την κύτταξε στα μάτια παράξενα και της είπε:

—Λες πως καταλαβαίνεις τον πόνο μου και πως ξέρεις πόσο σκληρό είναι. Όσο υποφέρεις κι' εσύ, Μάρθα, στη ζωή σου; Αγάπησες λοιπόν κι' εσύ;...

—Ναί, αποκρίθηκε η Μάρθα. Έχω πονήσει πολύ... Αλλά δεν πρόκειται τώρα για μένα... Αγαπάς την Έντιθ και παρατηρείς μ' αγωνία πως αυτή αγαπάει το Ροζέ... Ακουσέ με, Πιέρ... Μή θελήσεις να φανής υποχωρητικός. Ο Ροζέ είναι ακόμα νέος. Θα ξεχάσει με τον καιρό...

—Όχι, Μάρθα, είπε ο Καζάλ λυπημένος. Ποτέ δεν θάχα τη σκληρότητα να χωρίσω αυτά τα δυό παιδιά. Δες τα πως ταυρίζονται... Θα ρεθείς πως είναι καμωμένοι ο ένας για τον άλλο...

—Εγώ πρέπει να ξεχάσω κι' εγώ ο Ροζέ... Ξέρεις όμως ποιά με θλίβει περισσότερο; Τό να βλέπω πως είμαι πια ένας άνθρωπος σβυσμένος από το βιόλι της αγάπης...

—Έγραφε να το είχα καταλάβει από προηγουμένα... Τι απογοήτευσες! Η Μάρθα, μυστοστά στον πόνο του Καζάλ, είχε ξεχάσει τον δικό της. Και με πνιγμένη φωνή, ολόκληρη, τού είπε:

—Δεν έχεις δικη, Πιέρ...

Τότε ο Καζάλ της έπιασε τὰ χέρια και τὴν αγκάλιασε.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Οι δοκιμαστικοί γάμοι. Τι γίνεται τον μεσαίωνα στη Γαλλία. Οι «είκοσιπενθήμεροι» γάμοι των Περωών. Δοκιμαστικοί γάμοι στην αρχαιότητα. Γάμοι σε παιδική ηλικία. Περιεργα διαζύγια. Τι γίνεται στην Αθηναιότητα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος Γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας Ζωρζ Αγκτελ έξεδωσε ένα ογκώδες σύγγραμμα, στο οποίο αναφέρει διάφορες γαμήλιες συνήθειες, καθώς και γεγονότα σχετικά με το γάμο. Απ' όλα αυτά, παίρνουμε εδώ τα πιο ενδιαφέροντα.

Και πρώτα-πρώτα, ο Αγκτελ αναφέρει ότι, κατά το μεσαίωνα στη Γαλλία, δύο ευγενείς της επαρχίας Αρμανιάκ παντρεύτηκαν, στα 1297,...

«για α φ τ α χ ρ ό ν ι α». Το συμβόλαιο του γάμου τους ανέφερε ότι, αν μετά την πάροδο των εφτά αιώων των δεν τον «ανά-νέωναν», ο γάμος τους θα έθεωρείτο... άκυρος και διαλυμένος.

Το παράδοξο δε σχετικώς είναι ότι η εκκλησία εύλογησε το γάμο αυτό, αν και γνώριζε τους όρους υπό τους οποίους συνήθη...

Κάτι σχετικό συμβαίνει ακόμα και σήμερα στην Περσία. Εκεί, ο ύπουργός των Ορησκευμάτων χορηγεί συνηθέστατα άδειες γάμων «είκοσιπενθήμερων» ή και ολιγότερες ακόμα διαρκείας!

Επίσης και πολλοί λαοί της αρχαιότητας είχαν καθιερώσει έπισημως τους «δοκιμαστικούς γάμους», για να μπορούν οι νεόνυμφοι να γνωρίζουν τελείως τον χαρακτήρα ο ένας του άλλου, πριν συνδεθούν δια παντός.

Έτσι, στην αρχαία Αίγυπτο επέτρεπε σ' έναν νέο να παντρευτεί μία νέα «δοκιμαστικώς» για ένα χρόνο. Μετά το τέλος του έτους, αν οι χαρακτήρες των νεονυμφών δεν συνεδίαζοντο, η νέα μπορούσε θαυμάσια να εγκαταλείψει το σύζυγό της, ο οποίος στην περίπτωση αυτή, ήταν υποχρεωμένος να της επιστρέψει άκεραία την προίκα της.

Αν πά-λι οι χαρακτήρες των νέων συνεδίαζοντο, ξαναπαντρεύονταν, αυτή τη φορά για πάντα. «Αν όμως κατά τη διάρκεια του δοκιμαστικού γάμου η νέα είχε γίνει μητέρα, τότε ο αρχικός γάμος έθεωρείτο αδιάλυτος και παντοτεινός!

Οι αρχαίοι Έσαιοι, καθώς αναφέρει η Ιουδαϊκή Ιστορία, παντρεύονταν δοκιμαστικώς για τέτα χρόνια.

Στην νήσο Κεϋλάνη, προ ολίγων ακόμα έτών, όλοι οι γάμοι γίνονταν ανά γ α α σ π ι κ ώ ς μόνο για δεκαπέντε μέρες. Μετά την πάροδο του χρονικού αυτού διαστήματος, διαλύοντο απ' έαυτά, αν οι νέοι δεν συμφωνούσαν μεταξύ τους, μετέβαλλοντο δε σε παντοτεινούς και δεν μπορούσαν πια να διαλυθούν με κανένα τρόπο, αν οι νεόνυμφοι έδηλουν ότι θέλουν να παραμείνουν παντρεμένοι.

Στην Ίσλανδία επικρατεί ακόμα μία συνήθεια, σύμφωνα με την οποία δυό νέοι, προτού παντρευτούν, συζούν επί ένα χρόνο. Μετά την πάροδο του χρονικού αυτού διαστήματος, οι νέοι είτε παντρεύονται νομίμως, αν θέλουν, είτε χωρίζουν, χωρίς να τους παραινέσει γι' αυτό κανείς.

Αν όμως, κατά τη διάρκεια του χρόνου αυτού, αποκτήσουν παιδιά, τότε παντρεύονται άμέσως. Μπορούν όμως και να χωρίσουν πριν περάσει ο χρόνος, εάν εν τω μεταξύ η μελλόνυμφος αποδείχτει στείρα. Γιατί, αν

«Οσο περισσότερο πρωτόγονος και απολιτιστή είνε μία κοινωνία, τόσο ελαστικότεροι γίνονται οι δεσμοί του γάμου και τόσο οι γάμοι συνάπτονται σε μικρότερη ηλικία.

Στη νήσο Πελά, η νέες έχουν το δικαίωμα, από την παιδική τους ηλικία, να συνάψουν ανεπίσημους δοκιμαστικούς γάμους με όλους τους νέους του τόπου! Το ίδιο συμβαίνει και στους ήμας της Βοστώνης. Εκεί ένα κορίτσι μάλιστα που έχει φτάσει σε ηλικία δεκατριών-δεκατεσσάρων έτών, αν δεν έχει συνάψει μιά... ντουζίνα τουλάχιστον τέτοιων γάμων, γίνεται αντικείμενον χλεύης και περιφρονήσεως από τους γνωστούς της, γιατί αυτό σημαίνει ότι δεν κατώσθωσε ν' άρσση στους γαμπρούς! Όσα δε περισσότερα παιδιά έχει αποκτήσει από τους γάμους της αυτής, τόσο περισσότερη την εκτίμησιν οι συμπατριώτες της!

Στην Αθηναιότητα—καθώς αναφέρει ο Μπρούκ στα «Ταξίδια» του—ο γάμος, προ ολίγων ακόμα έτών, ήταν απλώς μία άμοιβαία συμφωνία μεταξύ των συζύγων, χωρίς να επέμβαινε διόλου σ' αυτήν η θρησκεία. Η συμφωνία αυτή διαλύετο, αρκεί να το επιθυμούσε ο ένας μόνο από τους συζύγους και μπορούσε ν' ανανεωθεί μόλις οι σύζυγοι ξανα συμφωνούσαν! Οι ίδιοι μπορούσαν έτσι να... επαναλαμβάνουν το γάμο τους άπειρες φορές, χωρίς αυτό να τους έμποδίζει, στα διαστήματα του χωρισμού των, να παντρεύονται, προσωρινώς, με άλλα πρόσωπα!

Ο έξεραυνητής Κοκκ αναφέρει επίσης ότι το ίδιο συνέβαινε και στην Τράχη. Ένας νέος και μία νέα παντρεύονταν, χωρίς την επέμβαση των παπιάδων, αρκεί να το αποφάσιζαν οι ίδιοι. Μπορούσαν δε να χωρίσουν με όση ευκολία είχαν παντρευτεί.

Σκέψις φιλαργύρου: —Προτιμώτερο να χάσης την ύπομονή σου παρά το πορτοφόλι σου!

Σκέψις χασιμερή: —Ο έγγράμματος αγαπά να μαθαίνει κι' ο άγράμματος να... βιάται...

Σκέψις φιλαργύρου: —Προτιμώτερο να χάσης την ύπομονή σου παρά το πορτοφόλι σου!

Σκέψις χασιμερή: —Ο έγγράμματος αγαπά να μαθαίνει κι' ο άγράμματος να... βιάται...

Σκέψις φιλαργύρου: —Προτιμώτερο να χάσης την ύπομονή σου παρά το πορτοφόλι σου!

Σκέψις χασιμερή: —Ο έγγράμματος αγαπά να μαθαίνει κι' ο άγράμματος να... βιάται...

Σκέψις φιλαργύρου: —Προτιμώτερο να χάσης την ύπομονή σου παρά το πορτοφόλι σου!

Σκέψις χασιμερή: —Ο έγγράμματος αγαπά να μαθαίνει κι' ο άγράμματος να... βιάται...

Σκέψις φιλαργύρου: —Προτιμώτερο να χάσης την ύπομονή σου παρά το πορτοφόλι σου!

ρια και τη ρώτησε μ' ανησυχία:

—Πές μου, Μάρθα... Πές μου γι' αυτόν τον άνθρωπο που σ' έκανε να υποφέρεις τόσο πολύ... Πές μου... Τον γνωρίζω εγώ;

Και την κύτταξε μέσα στα μάτια. Ήταν άργα πια.

Η Μάρθα είχε προδοθεί και δεν είχε τη δύναμη να κρατηθή πειστή

Ο Καζάλ κατάλαβε τότε όλα όσα δεν είχε προσέξει στο μεγάλο διάστημα που ζούσε κοντά της. Και, παίρνοντας με τρυφερότητα τ' ώριό της κεφάλι που το είχε εξασλώσει ο πόνος, τ' ακούμπησε σ' αντρικό του στήθος, έσφιξε το κορμί της στην αγκαλιά του και για πρώτη φορά στη ζωή του έννοιωσε μία τόσο γλυκειά ανακούφιση.

Σε λίγες μέρες διπλός γάμος αναγγέλθηκε. Παντρεύονταν ο πατέρας κι' ο γυιός Καζάλ!

Η Έντιθ, η γυναίκα του Ροζέ, άστραψε από χαρά. Σε μία στιγμή πλησίασε τον πεθερό της και τού είπε:

—Κατεργαράκο! Τώρα καταλαβαίνω γιατί μου παίξατε αυτή την κωμωδία στην Πράγα!... Ήταν παγίδα, δεν είχε έσσι; Τό κάνετε για να με παρασύρετε στο Παρίσι... Θέλατε να ξεφορτωθήτε από πάνω σας τον Ροζέ, για να πραγματοποιήσετε τον σκοπό σας, και με μεταχειριστήκατε γι' άγκιστρο!... Είμαι όμως τόσο ευτυχισμένη με το γάμο μου, ώστε δεν σάς κρατώ χάκια...

Κι' εξακολούθησε να τον πειράζει στον ίδιο εύθυμο τόνο.

Ο Καζάλ χαμογέλασε κι' αντί να της απαντήσει, έσφιξε πιο δυνατά το χέρι της Μάρθας.

—Μάρθα μου, της είπε, νάξερε πόσο είμαι εύτυχισμένος! Πές μου όμως, πως θα μπορούσα να κερδίσω τον χαμένο μου καιρό;...

NT. ΝΕΣΚΑ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μη δώσεις καιρό στον ήλιο να στεγνώσει το δακρυ του γείτονά σου, όταν έσύ μπορείς να το σφουγγίσης γρηγορώτερα.

(Ινδική παροιμία).

Το χρυσάρι το δοκιμάζουμε με τη φωτιά, τον άνθρωπο με το πλούσιό του. (Τουρκική παροιμία).

Οι περισσότεροι, λέγοντας, τη λέξη: αίσθημα, έννοουν να είναι ίσοι προς τους ανωτέρους των.

(Κρήνησα Ντιάν).

Το αίσθημα οδηγεί πιά ίσια προς την αλήθεια παρά η λογική. (Καλόν).

Η παροίδα ζωής χωρίς τη μέλλουσα μοιάζει με μία υπόγεια στοά, στην άκρη της οποίας δεν φαίνεται φως. (Βασσιό).

Η κακός συμβουλές μοιάζουν με τὰ κίβδηλα νομίσματα που όταν έχει κανείς τα δίνει με προθυμία στους άλλους. (Τσερί).

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγοτος της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν)μίφ. Μετάνδρον 27, Αθήνα, Τηλ. 1-68.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ R. BUNGER

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

ΤΟΝ ΑΡΡΑΒΟΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ZAN, 30 ετών
ZAKEΛΑΙΝΑ, 25 ετών, αρραβωνιαστικά του.
(Σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι. Ο Ζάν και η Ζακελίνα κάθονται σε ένα καναπέ στον άλλο και κουβεντιάζουν.)

ZAN. — Λοιπόν, Ζακελίνα, είνε όλα έτοιμα για το άποψινό δείπνο των αρραβώνων μας;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ναι, όλα είνε έτοιμα, Ζάν. Έστειλα από νωρίς κι' άγγερα τα λουλούδια που ζητήσες... Αυτά εκεί... Σ' άρέσουν;

ZAN, (κυττάζοντας τ' άνθη). — Ναι, ευχαριστώ, Ζακελίνα. Είνε ωραία άνθη πραγματικά. Άλλά γιατί είσαι λυπημένη. Τι σκέφτεσαι; Κράτησε την καρδιά σου, αγάπη μου... Κι πές μου τώρα, τί τουλέττα θα φορέσεις άπόψε;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Θα βάλω το ροζ φόρεμά μου...

ZAN. — Ωραία! Θα είσαι έτοιμη σαν ένα ζωντανό τριαντάφυλλο, άντα μέσα στ' άλλα λουλούδια.

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ξέρω ότι σου άρέσει να με βλέπεις με το ροζ φόρεμα.

ZAN. — Ναι, πηγαίνει τόσο με το τριανταφυλλένιο σου πρόσωπο... ZAKEΛΑΙΝΑ. — Άπόψε, το δείπνο μας θα είνε θαυμάσιο... Όχι μόνο γιατί το τραπέζι θα είνε πολύ ωραία στολισμένο και τα φαγητά πολύ διαλεγτά, αλλά και γιατί όλοι μας οι καλεσμένοι θα είνε έπιστημοί... Θα είνε, άντα μέσα στους άλλους, και δύο πρόσβεις και ένας ύπουργός...

ZAN. — Ωραία... Άλλά αυτά δεν μας ενδιαφέρουν και τόσο έμάς... Δεν είνε έτσι; Έμείς θα προτιμούσαμε να δείπνουσαμε κάπου οι δύο μαζί, χωρίς έπιστημούς μέλη της ετυχιής μας. Ή, να ήταν το άποψινό δείπνο, έντελώς οικογενειακό...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Δεν πειράζει... Στο μέλλον θα δείπνησουμε πολλές φορές μόνον...

ZAN. — Βέβαια... ZAKEΛΑΙΝΑ. — Άκουσε τώρα πώς έχω όρίσει τη θέση των προσκεκλημένων στο τραπέζι. Έπειδή δεν έχω μητέρα, είμαι εγώ η οικοδέσποινα...

ZAN. — Και στο πλάι μου, θα καθήση ο ύπουργός...

ZAN. — Και στο πλάι του πατέρα σου;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Μά, η κυρία ύπουργού...

ZAN. — Και η μητέρα μου, που θα καθήση;

ZAKEΛΑΙΝΑ, (εκπληκτική). — Ή μητέρα σου;

ZAN. — Ναι...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Μά... Δεν το σκέφτηκα...

ZAN. — Τι, δεν σκέφτηκες;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — ... Ότι θα ήταν δυνατόν... (Στένεται για λίγο).

ZAN. — Δέχομαι λοιπόν...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — ... Όχι...

ήταν δυνατόν να είνε άπόψε η μητέρα σου στο τραπέζι...

ZAN. — Γιατί, Ζακελίνα;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Μά δεν είπαμε ότι το δείπνο θα είνε έπιστημο;

ZAN. — Κι' αυτό έμποδίζει τη μητέρα μου να λάβει μέρος;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Μά... μά... μου φαίνεται ότι κι' εσύ δεν θα το βρίσκεις αυτό σωστό.

ZAN. — Δεν βρίσκω σωστό να καθήση κι' η μητέρα μου άπόψε στο τραπέζι σας!...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Μά, Ζάν... Δεν είμαστε ξένοι... Μπορούμε να μιλή-

σουμε ελεύθερα.

ZAN. — Λέγε...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Η μητέρα σου είνε πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν είνε κυρία του κόσμου... Είνε έπαρξιότισσα, για να μην πω χωριότισσα.

ZAN. — Κι' εγώ είμαι έπαρξιότης και χωριότης, άφού είμαι παιδί της.

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έσύ εξήσες χρόνια στο Παρίσι. Είσαι ένας μορφωμένος έπιστήμων... Είσαι, τέλος πάντων, ένας κύριος...

ZAN. — Ένώ η μητέρα μου δεν είνε μορφωμένη, δεν είνε κυρία, όπως είπες...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Λοιπόν, είνε έν-

σους ελεύθερα.

ZAN. — Δέγε...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Η μητέρα σου είνε πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν είνε κυρία του κόσμου... Είνε έπαρξιότισσα, για να μην πω χωριότισσα.

ZAN. — Κι' εγώ είμαι έπαρξιότης και χωριότης, άφού είμαι παιδί της.

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έσύ εξήσες χρόνια στο Παρίσι. Είσαι ένας μορφωμένος έπιστήμων... Είσαι, τέλος πάντων, ένας κύριος...

ZAN. — Ένώ η μητέρα μου δεν είνε μορφωμένη, δεν είνε κυρία, όπως είπες...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Λοιπόν, είνε έν-

σους ελεύθερα.

ZAN. — Δέγε...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Η μητέρα σου είνε πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν είνε κυρία του κόσμου... Είνε έπαρξιότισσα, για να μην πω χωριότισσα.

ZAN. — Κι' εγώ είμαι έπαρξιότης και χωριότης, άφού είμαι παιδί της.

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έσύ εξήσες χρόνια στο Παρίσι. Είσαι ένας μορφωμένος έπιστήμων... Είσαι, τέλος πάντων, ένας κύριος...

ZAN. — Ένώ η μητέρα μου δεν είνε μορφωμένη, δεν είνε κυρία, όπως είπες...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Λοιπόν, είνε έν-

σους ελεύθερα.

ZAN. — Δέγε...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Η μητέρα σου είνε πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν είνε κυρία του κόσμου... Είνε έπαρξιότισσα, για να μην πω χωριότισσα.

ZAN. — Κι' εγώ είμαι έπαρξιότης και χωριότης, άφού είμαι παιδί της.

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έσύ εξήσες χρόνια στο Παρίσι. Είσαι ένας μορφωμένος έπιστήμων... Είσαι, τέλος πάντων, ένας κύριος...

ZAN. — Ένώ η μητέρα μου δεν είνε μορφωμένη, δεν είνε κυρία, όπως είπες...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Λοιπόν, είνε έν-

σους ελεύθερα.

ZAN. — Δέγε...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Η μητέρα σου είνε πολύ καλή γυναίκα, αλλά δεν είνε κυρία του κόσμου... Είνε έπαρξιότισσα, για να μην πω χωριότισσα.

ZAN. — Κι' εγώ είμαι έπαρξιότης και χωριότης, άφού είμαι παιδί της.

δεχόμενον να μην ξέρη να φερθή στο τραπέζι, να κάνει καμιά γκάφα...

ZAN. — Ξέρεις ότι δεν είνε καθόλου καλή...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ναι, δεν είνε καθόλου καλή... Άλλά, τα φερσιμτά της, το ντύσιμό της, η προσφορά της προσδίδουν τήν... τήν... (Σταματά).

ZAN. — Τήν ταπεινή της καταγωγή!

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Δεν ήθελα να πω αυτό...

ZAN. — Αυτό ήθελες να πής...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Σε βεβαίω έχι...

ZAN. — Έλα, Ζακελίνα... Άφη-

σε με...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έχεις δίκιο...

Άλλά...

ZAN. — Τι αλλά; Έπειδή είνε απλή, έπειδή δεν έχει το εξωτερικό και τους τρόπους μιάς μεγάλης κυρίας, πρέπει να την εξορίσουμε από τα άριστοκρατικά μας δείπνα και τις έπίσημες δεξιώσεις μας;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Δεν λέω να μην την τιμούμε και να την σεβόμαστε. Μπορούμε θαυμάσια να την έχουμε και στην πρωτοκαθεδρία μάλιστα στα οικογενειακά μας δείπνα...

Άλλά, εγώ έχωμε πολύ έπιστήμους καλεσμένους, που φαίνεται ότι και αυτή η ίδια θα προτιμούσε να μην παρευρίσκαται.

ZAN. — Λυπούμαι πολύ, Ζακελίνα...

Άλλά άφού το δείπνο σας άπόψε είνε τόσο πολύ έπιστημο, άφού δεν είνε δυνατόν να παρευρεθί σ' αυτό η μητέρα μου, σου γνωστοποιώ ότι κι' εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Δεν είπα ότι ντρέπομαι, αλλά...

ZAN. — Άλλά με άφησες να το καταλάβω... Άχ, Ζακελίνα... Η μητέρα μου έμεινε χήρα είκοσι χρόνων.

Ήταν ωραία και πολλοί την ήθελαν. Άλλά αυτή δεν θέλησε να ξαναπαντρευτή. Το έκανε αυτό για μένα...

Δεν παντρεύτηκε για ν' άφροισθί δολοφονη σ' έμένα. Άπό τη βρεφική μου ηλικία ως τώρα δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να θυσιάζεται για μένα...

Έργαζόταν για να με κάνει άνθρωπο. Άκούς, Ζακελίνα, άκούς; Πές μου με ποιά άμοιβή θα μπορούσα να πληρώσω την άγάπη της και τις θυσίες της...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Έχεις δίκιο...

Άλλά...

ZAN. — Τι αλλά; Έπειδή είνε απλή, έπειδή δεν έχει το εξωτερικό και τους τρόπους μιάς μεγάλης κυρίας, πρέπει να την εξορίσουμε από τα άριστοκρατικά μας δείπνα και τις έπίσημες δεξιώσεις μας;

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Δεν λέω να μην την τιμούμε και να την σεβόμαστε. Μπορούμε θαυμάσια να την έχουμε και στην πρωτοκαθεδρία μάλιστα στα οικογενειακά μας δείπνα...

Άλλά, εγώ έχωμε πολύ έπιστήμους καλεσμένους, που φαίνεται ότι και αυτή η ίδια θα προτιμούσε να μην παρευρίσκαται.

ZAN. — Λυπούμαι πολύ, Ζακελίνα...

Άλλά άφού το δείπνο σας άπόψε είνε τόσο πολύ έπιστημο, άφού δεν είνε δυνατόν να παρευρεθί σ' αυτό η μητέρα μου, σου γνωστοποιώ ότι κι' εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

Η μάλλον να το ντροπιάσω, πρέπει να πω...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ω Ζάν! Μά είσαι υπερβολικός...

ZAN. — Ζακελίνα! Άν η μητέρα μου δεν θυσιαζόταν για μένα, εγώ δεν είνε δυνατόν να το τιμήσω...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Για την καταγωγή του Ζατρίκιου υπάρχουν δύο άποψεις. Μερικοί δηλαδή παραδέχονται ότι το παιγνίδι αυτό ήταν γνωστό από την αρχαιότητα και άλλοι ότι έφευρέθη κατά τους νεωτέρους χρόνους.

Οι πρώτοι λέγουν ότι το Ζατρίκι άνακαλύφθη στον Τρωικό Πόλεμο από τον Παλαμήδη, ο οποίος το έπαιξε για να διασκεδάσουν οι στρατιώται.

Το πιθανότερο όμως είνε ότι το Ζατρίκι έγινε γνωστό στους Έλληνες κατά τον 6ο αιώνα από τους Πέρσες, οι οποίοι πάλι το είχαν πάρει από τους Ινδούς.

Στην Εύρώπη το Ζατρίκι εισήχθη, κατά την γνώμη των περισσοτέρων, επί της εποχής των Σταυροφορών.

Στην Ανατολή ιδίως το Ζατρίκι ήταν το περισσότερο παιγνίδι των ήμερών, οι οποίοι έπαιζαν για να περνούν την ώρα τους.

Μερικοί βασιλείς της Δύσεως είχαν απαγορεύσει αυστηρώς τη χρήση Ζατρίκιου, αλλά η απαγορεύσεις των παρθεβόλων έπ' έλους.

Αντιθέτως, ο Λουδοβίκος ΙΓ' είχε κατασκευάσει ένα Ζατρίκι από ύψισμα σέ σχήμα προσκεφάλου, σέ τρόπο ώστε να μπορεί να παίζη κι' όταν γιναι περίπατο με τ' άμάζι.

Για το Ζατρίκι έχει γραφεί κι' ένα περιεργότατο ποίημα, άρκετά μακρό, υπό τον τίτλο «Ζατρίκιος», υπό του Έρωνίμου Βίντα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τίποτε δεν κινδυνεύει περισσότερο να καταρρεύσει οίκτρώς, όσο μια έξουσία που κάνει κατάχρησι της δύναμώς της.

(Φινελών).

Τα γεγονότα αποτελούν το μισό της ευτυχίας. Το άλλο μισό το αποτελεί η ιδιοσυγκρασία.

(Δαφρίτ).

Υπάρχουν άνθρωποι που θα μπορούσαν να φανούν εύγλωσσες, αλλά δυστυχώς δεν είνε εκείνοι που εύεργετούμε.

(Τιμπωντιέ).

Το πνεύμα είνε έντελώς αντίθετο του χρήματος. Όσο λιγότερο έχει κανείς άπ' αυτό, τόσο περισσότερο είνε εύχαριστημένος.

(Τουρνιέ).

Η μέρες μοιάζουν ή μία με την άλλη, πρό πάντων στη ζωή των δυστυχισμένων.

(Σουλάρ).

Όχι εγώ ο ίδιος, όχι ή ψυχή μου... Σου εύχομαι να βρής έναν άλλο, για την καταγωγή του οποίου να μην ντρέπεται καθόλου.

Άχ, Ζακελίνα, βεβαίωθηκα άπόψε ότι δεν έχεις εύγενή αισθήματα...

ZAKEΛΑΙΝΑ. — Ζάν... Μή φούγεις... Θα γίνη σκάνδαλο...

ZAN. — Όχι δά... Θα πής ότι δεν ήταν δυνατόν να παραδεχθής για πόνη σου, εσύ ή άριστοκράτης, μια χωριότισσα. (Υποκλιόμενος). Χαίρετε, δεσποινίς.

ZAKEΛΑΙΝΑ, (πεισμένη). — Χαίρετε, κύριε.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Μία Φλωρεντινή κόρη κι' ένας Αιγύπτιος πρίγκηψ. Ένα άλλο είδύλλιο. Ο γυιός του Μουσούρου Πασά και ή Μαρία Μαγδαληνή του Βάσσηναχ. Άγαυή και πολιτικός γάμος. Όπου έπεμβαίνει ή αστυνομία και ο Πάπας. Η Μαγδαληνή στο μοναστήρι. Ο γάμος της με το Γερμανό εργοστασίαρχη. Το τραγικό τέλος του Παύλου Μουσούρου.

Στη Φλωρεντία της Ιταλίας, συνόχ των περασμένων μηνών μία περίεργη ερωτική περιπέτεια: Μία ωραία και νέα Φλωρεντινή άριστοκράτης, καθολική το θρησκευμα, έχκατέλειπε το πατρικό της σπίτι και ακολουθώντας τον έκλεκτο της καρδιάς της, έναν νεαρό Αιγύπτιο πρίγκηπα, με πρόσωπο μελαφό, μάτια ρεμβώδη και μακρά λευκή κελεμπία, μωσαμεθανό την πίστι.

Η οικογένεια όμως της νέας, μόλις έμαθε την άπαγωγή, άναγκάστηκε, άναστατώθηκε και είδοποίησε την άστυνομία, ή οποία δεν άργησε ν' άνακαλύψη τη φωλιά του ερωτικού ζεύγους και να ξαναφέρη τη νεαρή άριστοκράτισσα στην οικογένειά της.

Έτσι το Ιταλοαιγυπτιακό είδύλλιο έφυλλορόρησε πριν ακόμα νομιμοποιηθεί με το γάμο.

Με την ευκαιρία αυτή γίνετα επίκαιρη μία άλλη ερωτική περιπέτεια, που συνέβη πρό πενήντα έτών περίπου. Τη διηγώμαστε γιατί ο ήρωας της ήταν Έλληνα και μάλιστα από ιστορική οικογένεια.

Το είδύλλιο αυτό, άν και φαίνεται σαν μυθιστόρημα, είνε αληθινή ιστορία, πλούσια σε περιεργά έπισόδια, τα όποια θα σας διηγηθούμε παρακάτω.

Ο ήρωας του ονομαζόταν Παύλος Μουσούρος, έτών 30, δεύτερος γραμματέας της Όθωμανικής Πρεσβείας στο Λονδίνο. Ήταν δευτερότοκος γυιός του Έλληρος την καταγωγή αλλά μισέλληρος και πρεσβευτού της Τουρκίας Μουσούρου Πασά, ο οποίος — όπως έγράψαμε και άλλοτε — δεν ύπηρεζε μόνο εύστροφος διπλωμάτης, αλλά και καλός λυρικός ποιητής γαλλικών στίχων. Στην περίφημη Άνθολογία Γολκ υπάρχουν μερικά σονέτα του που έξυμούν τις φυσικές καλίες των άκτών του Βοσπόρου.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΥΝΤΩ

Η άπαντσή του σ' ένα λεύκωμα. Τὰ ξενύχτια του, τ' ανέκδοτα του και ἱστορίες του. Τὸ γράμμα τῆς Σούζης πρὸς τὴν ἀντίφηλὸς τῆς. Γιά νὰ μὴ φανῇ χωρὶς ἀνατροφή. Ὁ Φευντὼ κι' οἱ ἡθοποιοί. Τὰ κοντά φουστάνια τῶν γυναικῶν. Τὸ πεντακοσάρικο τῆς κορίτσας. Ἡ εἰρωνεία τοῦ συγγραφέως. Ἡ τελευταία παράστασις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μία δεσποινὶς ἔδωσε κάποτε στὸν διάσημο Γάλλο κωμωδιογράφο Φευντὼ τὸ λεύκωμά της γιὰ νὰ γράφῃ σ' αὐτό. Ὁ Φευντὼ, μὴ θέλοντας νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ χατήρι, ἔγραψε τίς παρακάτω ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ λεύκωμα:

Ερώτ. — Ἐργάζεσθε μ' εὐθυμία;

Απάντ. — Ὑπάρχει, ἀραγε, στὸν κόσμον πραγματικὴ εὐθυμία;

Ερώτ. — Ἐκτός τοῦ κυρίου σας ἐπαγγέλματος, ἀσχολεῖσθε ἐρασιτεχνικῶς καὶ μὲ τίποτε ἄλλο;

Απάντ. — Πῶς... Μὲ τὸ θέατρο! Τὸ κοινό ἐπ'αγγελά μου εἶνε... ἡ ζωγραφικὴ! Τὸ Κοινὸν ὅμως ποτε δὲν μέ... ἐννόησε...

Ερώτ. — Ἄν σὰς ὑποχρέωναν νὰ πᾶρετε μαζί σας, σὲ μιὰν ἐρμητικὴ ἐξοχὴ, πέντε βιβλία μόνο, ποῖα βιβλία θὰ διαλέγατε;

Απάντ. — Ὅποιαδήποτε... γιατί, μόλις θάφταναν στὴν ἐξοχὴ, θὰ τὰ πετοῦσα στὴ θάλασσα!

Ερώτ. — Ποῖο εἶνε τὸ ἔργο ζωγραφικῆς, τὸ ὁποῖο, ἂν ἐκλείπετο σὰν τὴν Τζοκόντα, θὰ σὰς προένοῦσε μεγάλη λύπη;

Απάντ. — Εἶνε μιὰ... γνωστὴ μου κυρία. Μὴ μοῦ ζητᾶτε ὅμως τὸ ὄνομά της;

Ερώτ. — Ὑπάρχει κανένα μέρος τῆς γῆς—εἴτε πόλις, εἴτε ἐξοχὴ—τὸ ὁποῖο, μόλις τὸ ἐπισκεφθῆκατε, νὰ σὰς ἔκλειε νὰ φωνάζετε: «ὦ, ἂς μπορούσα νὰ περᾶσω ἐδῶ ὅλη τὴ ζωὴ μου!»;

Απάντ. — Πῶς... Τὸ φωνάζα αὐτὸ σὲ ὅλα τὰ μέρη, στὰ ὁποῖα κατόπιν ἀπὸ τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἀφίξιμόν μου μ' ἔκαναν πάλι νὰ φωνάξω μὲ ἀπόγνωσι: «Δὲν ὑπάρχει, τέλος πάντων, κανένα τραῖνο νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ!»

Ὁ γνωστὸς Γάλλος κωμωδιογράφος Φευντὼ ἦταν τρομερὸς ξενύχτης. Κατὰ τίς τρεῖς τὸ πρωὶ ἐπήγγινε, συνήθως, στὴν ταβέρνα Πουσσέ, ὅπου συναντοῦσε τοὺς φίλους του Ἀντουάν καὶ τὸν Ὀλλενδόρφ, καὶ ἔμεινε μαζί τους ὡς τις ἑπτὰ τὸ πρωί.

Στὶς «μικρὲς» αὐτὲς ὥρες ὁ Φευντὼ εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι καὶ διηγεῖτο ἕνα σωρὸ χαριτωμένα ἀνέκδοτα καὶ ἱστορίες τῶν παρασκηνίων. Νά, π. γ., μιὰ ἀπ' αὐτῆς:

«Ἡ Σούζη, καθυμένει στὸ μικρὸ τραπέζι της ποὺ στενάζει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μπουκαλιῶν μὲ τίς μυρωδιὰς καὶ τὰ φασιδία, ἔχει ἀποσιωπῆ στὸ γρόβιό της μὴς ἐπιστολῆς. Ἡ κατάσταση εἶνε ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ. Ὁ φίλος της ὁ Ζὰκ τὴν ἐγκατέλειψε. Καὶ γιὰ ποῖά—Θεὸ μου!—; Γι' αὐτὴ τὴν φιλόλογον σὰν στέκα Ἀρτίστα, ποὺ χορεύει στὸ Μουλὲν-Ροζ... Τί

τῆς βρίσκει αὐτῆς τῆς γυναίκας; Μυστήριον... Τί σοῦ εἶνε οἱ ἄνδρες, τέλος πάντων!

Ἡ Σούζη λοιπὸν, γράφει μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν «στέκα». Τῆς γράφει μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ περιφρόνησι συγχρόνως... Ἀ, μὰ τῆς ἀῖζε!

«Δεσποινίς, σὰς γράφω γιὰ νὰ σὰς πληροφορήσω, μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι δὲν αἰσθάνομαι παρὰ περιφρόνησι γιὰ τὸ ἄτομό σας. Σενῶν καλὰ τί ἀνάξια μέσα μεταχειριστηκατε γιὰ νὰ μοῦ πᾶρετε τὸ φίλο μου. Μοῦ προξενεῖτε ἀηδία. Εἶθε μιὰ τιποτένια, μιὰ γελοία καὶ ἀποκρουστικὴ ὑπαρξίς. Σὰς γράφω στὰ παλὰ μου τὰ παιδιότσια. Ἄν τύχῃ καὶ σὰς συναντήσω πούθενά, νὰ εἰδετε πὼς θὰ σὰς ξεροξιδώσω τὴν ψευτικὴν περροῦνα σας!...»

Σ ο ῦ ζ η . »

Ἡ Σούζη ξαναδιαβάζει τὸ γράμμα της. Παρατηρεῖ ὅμως ὅτι εἶνε τρομερὰ κακογραμμένο... Ὑπάρχει φόβος, ἅμα τὸ διαβάσουν νὰ τὴν πάρουν γιὰ ἕνα κορίτσι χωρὶς ἀνατροφή... Ξαναπαίρνει λοιπὸν τὴν πέννα καὶ προσθέτει κάτω ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ὑπεργράφο:

Υ. Γ. Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, νὰ μὴ συγχωρῆσετε γιὰ τὴν κακογραφία μου!».

Ἐνῶ ἐγίνοντο, κάποτε, ἡ πρόεδρος ἑνὸς νέου τοῦ ἔργου, ὁ Φευντὼ περπατοῦσε μὲ μεγάλῃ νευρικήν ἰσχύα πᾶνω-κάτω στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου.

Ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν, κατέλαβαν ἁπλῶς τὸ λόγο τῆς νευρικότητός του. Δὲν ἔμεινε διόλου ἰκανοποιημένος ἀπὸ

τὸν παῖξιμο τῶν ἡθοποιῶν.

Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς, προσκυνημένος τῇ θυέλλῃ ποὺ δὲν θάρροσε νὰ ξεσπάσῃ, τοῦ ἐφώναξε ἀπὸ τὴ σκηνή:

— Ἐ, λοιπὸν, μαίτερ;... Τί λέτε, θὰ πάῃ καλὰ τὸ ἔργο;... Γιατί εἶθε τόσο ἀκεπτικὸς;...

— Συλλογίζομαι, φίλε μου, ἀπάντησε μὲ τὸ δηκτικὸ τοῦ ὕψος ὁ Φευντὼ, ὅτι μὲ τὸν τρόπο ποὺ παίζετε ὅλοι σας, θὰ γεννηθῇ στὸ Κοινὸν ἡ ἑπὶ ἀσθένεια: Πῶς εἶνε δυνατόν, τόσο ἡλίθια πρόσωπα ν' ἀνταλλάσσουν τόσο ἐξυπνες κουδύνες!

Κάποιος δημοσιογράφος ἐρώτησε μιὰ μέρα τὸν Φευντὼ ποῖα ἦταν ἡ γνώμη του γιὰ τὰ κοντά φουστάνια τῶν γυναικῶν.

— Ἀ, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Φευντὼ, φιλώντας τὸν ὕψος τοῦ ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὁ Φευντὼ μὲ τὴν παρέα του, ὅταν τὸ βράδυ, στὸ καφεῖνι, ἐδίδασκαν τὴν... κολοκυτικὴν αὐτὴν εἰδοποίησιν!

Μιὰ νεαρὴ κορίττα ἑνὸς Παρισινῶ Μουζικ-Χώλλ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Φευντὼ εἶχε αἰσθανθεῖ γιὰ ἕνα φεγγάρι ἕνα χαριότατο, προσπαθοῦσε νὰ «τυλιχθῇ» μιὰ μέρα τὸν διάσημο φίλο της, χαλιώνοντας τὸν μὲ τὴν ἀδιάκοπτη φλυαρία της.

Ὁ Φευντὼ, ἀπαθὲστατος, τὴν ἀ-

κουε ξαπλωμένο, στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντα τὸ αἰώνιο ποῦρο του.

— Καταλαβαίνει λοιπὸν... εἶπε τελειώνοντας τὸ «λογιδιόν» τῆς ἡ νεαρῆς ἡθοποιῆς. Μοῦ χρειάζονται ἀπαραίτητως πεντακοσία φράγκα γιὰ νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ καλὰ σου αἰσθήματα, τῆς ἀπάντησε τέλος ὁ Φευντὼ. Ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐπικρατοῦσα καὶ γράφει τὰς αὐτὰς ποὺ σκόπευε νὰ τῆς πῆς προφορικῶς. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἐνας συνοικιακὸς Παρισινὸς διασάργης, θέλοντας νὰ ρεζυλάρῃ τὴν παράστασιν ἑνὸς ἔργου τοῦ Φευντὼ, ἐστειλε στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς «ανακοίνωσι» γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῶν «Θεσμῶν»:

«Εἰς τὸ θέατρον Χ... ἀπόψε, κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν, δίδεται ἡ τελευταία παράστασις τῆς κωμωδίας «Τὸ νοῦ σου στὴν Ἀμελία»!

Φαντάζεσθε τὰ γέλια

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Στο μικρό, κομψό, στολισμένο σαλόνι με τα βαρειά παραπετάσματα και τις ώριμες εικόνες, απλωμένες εκείνη την ώρα το γοητευτικό ήμισυ που εύνοι τις αισθηματικές εξομολογήσεις και τρυφερότητες.

Το πιάνο, χωμένο σε μία άκρη του δωματίου, ήταν ανοιχτό και μπροστά του καθόταν η οικοδόποινα, νέα άκομα και ανθηρή, αν κι είχε κόρη για παντρείν.

Στο πλάι της, άπλωσε σε μία μικρή πολυθρόνα, ο Έρρικος με τα χέρια σταυρωμένα στο γόνατά του, την κύτταζε με θαυμασμό.

— Γιατί δεν μιλάς; ρώτησε σε μία στιγμή η Μαργαρίτα.

— Προτιμώ να σε θαυμάζω! της απάντησε εκείνος.

— Α! Μεσολάβησε σιωπή λίγων λεπτών και έπειτα η Μαργαρίτα ξαναρώτησε: — Τι θέλεις να σου πω;

— Ό,τι θέλεις... Μου είναι αδιάφορο...

— Θ' άκουσες τουλάχιστον;

— Έξαρτάται...

— Από τι; Από το κομμάτι που θά παίζω;

— Όχι βέβαια. Έξαρτάται από την ψυχή που θά κλείσεις μέσα σ' αυτό το κομμάτι...

— Ω, είσαι υπερβολικός! Δεν είμαι καλλιτέχνης για να κλείσω μέσα στο κομμάτι ψυχή... Θά παίζω όπως παίζω πάντοτε...

— Καλά, Σ' άκουω...

Τότε η ώρα γυναίκα άρχισε να παίζει... Στην αρχή το πιάνο άναδινε ήχους απλούς, οι οποίοι όμως σιγά σιγά γινόντουσαν περιπαθείς και ανέβαιναν απότομα τη σκάλα της μουσικής, σκορπίζοντας ένα μελαγχολικό παράπονο.

Σε μία στιγμή, ο Έρρικος σηκώθηκε από τη θέση του και πλησιάζοντας κύτταζε στο τετραύσιο τον τίτλο του έργου και το όνομα του συνθέτου. Ήταν η «Φθινοπωρινή Συμφωνία» του Γκουνώ.

— Καλά το μάντεψα, είπε. Μονάχα ένας καλλιτέχνης σαν τον Γκουνώ μπορούσε να κάμει την ψυχή να μιλήσει...

— Έξαφνα αντήχησαν μερικοί τόνοι ό- ρξεις και δυό-τρεις νότες έδωσαν την αποκορύφωση του σπαργαμού.

Το κομμάτι είχε τελειώσει...

Η Μαργαρίτα άπλωσε για λίγα λεπτά άφρονιμένη, κυττάζοντας τα λευκά πλήκτρα.

Ο Έρρικος, σχεδόν δακρυοσπένος από τη συγκίνηση, κύτταζε τη λεπτή και ζωρή φυσιογνωμία της τόσο έ- ξυπνης και ευαίσθητης αυτής γυναίκας.

— Έξαφνα η Μαργαρίτα γύρισε προς το μέρος του.

— Τι σκέφτεσαι; του είπε.

— Σκέφτομαι πως δεν μ' αγαπάς πει!

— Αλήθεια; Και πως την έκαμες; αυτή την ανακάλυψη;

— Δεν χρειάζεται και πολλή μυστική δύναμη για να καταλάβω αυτό που ζωγραφίζεται μέσα στα μάτια σου.

— Κι αυτό ζωγραφίζεται στα μάτια μου;

— Ακριβώς.

— Φτωχά μου μάτια! είπε η Μαργαρίτα. Αν ήξερα πως ο Έρρικος πιστεύει σ' όσα λέγει, θάμουν έτοιμη να σ' ας βγάλω...

— Ο Έρρικος πλησίασε το καθισμά του πιο κοντά της και είπε περίλυπα:

— Τιποτα δεν είναι αίωvio σ' αυτόν τον κόσμο. Έπομένως και η αγάπη,

ροβάσει εκεί όπου δεν υπάρχει ανάγκη να φοβάσαι. Πρέπει να ξέρεις ότι είσαι ο τελευταίος μου έρωτας. Με τη σκέψη σου θά κλείσω τα μάτια μου.

— Ω, υπάκουε! ψιθύρισε ο νέος.

— Και δεν πιστεύεις ακόμα; Μά τι θέλεις περισσότερο από εμένα; Τ' ουσία μεγαλύτερη χρειάζεσαι;

— Ω, τίποτα, ψιθύρισε εκείνος. Σου είμαι ευγνώμων. Σ' εύχαριστώ...

Γονάτισε έπειτα μπροστά της και της φίλησε με περιπάθεια το χέρι.

— Έξαφνα, τη σπύλη έκλειν, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο σύζυγος της Μαργαρίτας, ο κύριος Φερνιέ, ένας ύνδρας αυστηρός και τίμιος που ήξερε

πεί θάλεγε η αγαπημένη του.

— Ήθελε, εξακολούθησε εκείνη, να μου ζητήσει το χέρι της κόρης μας!

— Ο κύριος Φερνιέ έριξε τότε στο νέο ένα ερωτηματικό βλέμμα σαν να θάλε να μάθι αν ε'νε αλήθεια αυτό που έλεγε η γυναίκα του.

— Εγώ, εξακολούθησε η Μαργαρίτα, του δήλωσα από την αρχή ότι δεν μπορώ να του δώσω άμέσως απάντηση.

Του είπα ότι έκανε άσχημα να άπειυονθι σε μένα και ότι τη δική σου συγκατάθεση έπρεπε να ζητήσει πρώτα...

— Αλλά αυτός ήθελε να πάρη πρώτη με το μέρος του εμένα. Ήθελε, σώνει και καλά, να με πάρη συνήγορό του...

— Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ο κ. Φερνιέ κοκκίνισε από μία κρυφή ευχαρίστηση και κύτταζε το νέο με συμπάθεια.

— Ο νέος εξ άλλου άρχισε τώρα να άναμετρά την άδυσσο που άνοιγόταν μπροστά του και ζαλιζόταν μπροστά στην ιδέα ότι θάπαρνε γυναίκα του την κόρη της αγαπημένης του...

Η πύλη όμως αυτή που γινόταν στην ψυχή του ζωγραφίζονταν τόσο καλά στο πρόσωπό του, ώστε υπήρχε φόβος μήπως υποψιαστεί τίποτα ο κύριος Φερνιέ.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο τελευταίος, την αγαπάς πολύ τη Λουκία;

— Τη λατρεύω! απάντησε ο Έρρικος χωρίς να διστάση.

— Καλά... Στην πρότασή σας δεν μπορώ ν' άπαντήσω άμέσως. Θά ξαναδιαβούμε όμως...

Ο νέος χαίρεται και βγήκε έξω.

Στην είσοδο, ήταν έτοιμη για μία στιγμή μόνος με την οικοδόποινα, εκείνη πρόφτασε και του είπε:

— Ήταν ανάγκη να γίνη αυτό, για να σώσουμε την τιμή μου και την ύποληψή σου!...

Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε...

Στο διάστημα αυτό, ο Έρρικος, ο οποίος είχε παντρευτεί άναγκαστικά τη Λουκία, την κόρη της Μαργαρίτας, ζούσε μαζί της χωρίς να υπάρχει ήχος αγάπης μεταξύ τους, αλλά έπωσθήσαν με ειρήνη και δυνάμει.

Στα πάντε αυτά χρόνια, ο Έρρικος είχε προσπαθήσει να σβύση το αίσθημα που προς τη μητέρα της σού- γου του και σχεδόν το είχε πετύχει.

Ζούσε μονάχα με τις τύψεις του και μόνο κοντά στον μικρότερο άδελφό του, έναν νέο μάλιστα είκοσι χρόνων, ζήτουσε να βρή κάποια παρηγοριά κι' ανακούφιση.

— Ωστόσο, μία μέρα, το τρομερό μυστικό, που είχε βαφτεί στη λησμονιά, άνακαλύφθηκε.

Η Λουκία, ενώ έψαχνε στο γραφείο του συζύγου της, βρήκε μέσα σ' ένα συρτάρι μία έπιστολή.

Ήταν ένα γράμμα που άπευθυνό-

ταν στο σύζυγό της, γεμάτο από φλογερές διαβεβαιώσεις αιώνιας αγάπης.

Η νέα έμεινε κατάπληκτη άναγνωρίζοντας τον γραφικό χαρακτήρα της μήτεράς της. Δεν ήθελε όμως να την καταδικάση προτού βεβαιωθεί.

Ήρε λοιπόν ένα κομμάτι της έπιστολής και πήγε να το δείξη της Μαργαρίτας.

— Δικό σου ε'νε αυτό το γράμμα, μητέρα; τη ρώτησε.

— Βέβαια... Θά το ε'χα στείλει, φαίνεται, σε κανέναν γνωστό μας.

— Φυσικά!...

Και η Λουκία έφυγε σχεδιάζοντας, κατά της μητέρας της μία εκδίκηση τόσο τρομερή, όσο τρομερό ήταν και το άγκυγμα, του όποιου είχε πέσει θύμα.

Η Λουκία είχε αλλάξει τώρα συμπεριφορά άπέναντι του συζύγου της, αλλά η μεταβολή αυτή δεν ήταν αισθητή.

Οι δυο σύζυγοι δεν φερνόντουσαν ούτε πριν με έξαιρετική τρυφερότητα και γι' αυτό ο Έρρικος δεν παρατήρησε τίποτα.

Μονάχα τον άδελφό του εύρισκε κάθε μέρα και πιο καταβεδλημένο από άνειρηπόλο, πιο σκεπτικό.

— Αλλά όσες φορές κι' αν έπεχειρησε να μάθι την α'τία, εκείνος του άπαντούσε στερεότυπα:

— Δεν έχω τίποτα!

Μία μέρα ο Έρρικος θέλησε να άνακοινώση την άπορία του και στη Λουκία.

— Μά τι νάχη αυτό το παιδί; τη ρώτησε.

— Ποιος ξέρει! Μήπως ε'νε έρωτευμένος;

— Μπορεί...

— Ένα βράδυ, μόλις σηκώθηκαν από το τραπέζι, ο άδελφός του κατελήφθη από λυγμούς. Κι' ενώ έφευγε, είπε στον Έρρικο:

— Είμαι ένας έλεεινός...

— Είσαι πρό πάντων ένας τρελλός! του άποκρίθηκε εκείνος.

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ξύπνησε ο Έρρικος, διευθυνώθηκε στο δωμάτιο της συζύγου του.

Το δωμάτιο όμως ήταν άδειο και το κρεβάτι άπιασμένο.

— Πού ε'νε η κυρία; ρώτησε ο Έρρικος καταβαίνοντας στην τραπεζαρία.

— Θάσαι στο δωμάτιό της, άποκρίθηκε ο υπηρέτης. Δεν κατέβηκε ακόμα...

— Έθαζαν τότε παντού, αλλά η κυρία δεν βρισκόταν πουθενά.

Ο Έρρικος τότε σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του.

Εκεί βρήκε μία έπιστολή της γυναίκας του που έγραφε τα εξής:

— Αγαπάδες τη μητέρα μου και για να σωθής και να τη σώσης πήρες έμένα. Φεύγω λοιπόν κι' εγώ τώρα μαζί με τον άδελφό σου...

Δ ο υ κ ι α .

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου. Επίσης προοιμνάζονται δι' εξετάσεις μαθηταί και μαθήτριας εις τα θεωρητικά μαθήματα και Αρμο- νίας με ελαχίστας τιμάς. Πληροφο- ρίαι: Πέτρας 7, παράλληλος δδού Δέσπορας.

Ήταν ένα γράμμα που άπευθυνό-

ταν στο σύζυγό της, γεμάτο από φλογερές διαβεβαιώσεις αιώνιας αγάπης.

Η νέα έμεινε κατάπληκτη άναγνωρίζοντας τον γραφικό χαρακτήρα της μήτεράς της. Δεν ήθελε όμως να την καταδικάση προτού βεβαιωθεί.

Ήρε λοιπόν ένα κομμάτι της έπιστολής και πήγε να το δείξη της Μαργαρίτας.

— Δικό σου ε'νε αυτό το γράμμα, μητέρα; τη ρώτησε.

— Βέβαια... Θά το ε'χα στείλει, φαίνεται, σε κανέναν γνωστό μας.

— Φυσικά!...

Και η Λουκία έφυγε σχεδιάζοντας, κατά της μητέρας της μία εκδίκηση τόσο τρομερή, όσο τρομερό ήταν και το άγκυγμα, του όποιου είχε πέσει θύμα.

Η Λουκία είχε αλλάξει τώρα συμπεριφορά άπέναντι του συζύγου της, αλλά η μεταβολή αυτή δεν ήταν αισθητή.

Οι δυο σύζυγοι δεν φερνόντουσαν ούτε πριν με έξαιρετική τρυφερότητα και γι' αυτό ο Έρρικος δεν παρατήρησε τίποτα.

Μονάχα τον άδελφό του εύρισκε κάθε μέρα και πιο καταβεδλημένο από άνειρηπόλο, πιο σκεπτικό.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Πόσα χρήματα έχει κερδίσει στη ζωή του ο βασιλεύς της Ιταλίας. Μία άπρόεπτη συνάντησή του κυνής. Ο χωρικός κι' η άλεπού που του άφάνιζε τις κέττες. Όπου ο βασιλεύς άγνοιάζεται... Τό κυνήγι της άλεπούς. Για να μη χάση τα δυο φράγκα. Τό πουρμπουάρ του χωρικού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο σημερινός βασιλεύς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ Γ' ε'νε πολύ περασμένος στα χρόνια. Έξασκει τα καθήκοντά του ως βασιλεύς από είκοσι ώρες έπάν ήδη και φαντάζεστε βέβαια πόσα χρήματα θά ξωδεψε κατά το αρκετά μεγάλο χρονικό αυτό διάστημα. Υπάρχει όμως ένας θεόδλος σύμφωνος με τον όποιο για να ξωδεύη κανείς χρήματα πρέπει να τα κερδίξη προηγουένως με τον ήρωτα του προσώπου του.

Ε, λοιπόν, ξέρετε πόσα χρήματα έβγαλε μέχρι σήμερα στη ζωή του ο Βίκτωρ Έμμανουήλ; Μονάχα δυο φράγκα!

Και ξέρετε πως; Άκούστε:

— Ένα πρωί είχε πάει κυνήγι σε κάποιο δάσος, στα πεδινά της Ρώμης.

Εκείνη την ήμερα, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ στάθηκε τυχερός. Με την πρώτη βόλτα που έκανε, σκότωσε δύο πέρδικες με το δίκανό του. Κάποιοι χωρικός που τον παρακολούθησε από μακριά, θαύμασε τη σκοπευτική του δι- νότητα, τον πλησίασε και του είπε:

— Μπράβο, λεβέντη μου! Σκοπεύεις θαυμάσια!

— Σ' εύχαριστώ για το κομπλιμέντο σου! του άποκρίθηκε ο βασιλεύς.

— Πριν από λίγο, εξακολούθησε ο χωρικός, όταν πέρασε από την πόλη, είδα να είχες κλέψει τα πουλερικά μου... Τι λες, θά τα καταφέρεις να την έπιστολή;

— Μετά χαράς!

— Αν τα καταφέρεις λοιπόν, λεβέντη μου, θά σου δώσω δυο φράγκα!

— Σύμφωνα, άποκρίθηκε ο βασιλεύς της Ιταλίας, συ- κρατώντας με μεγάλο κόπο τα γέλια του.

— Άδριο το πρωί, λοιπόν, είπε ο χωρικός, θά άναμώσουμε πάλι στο ίδιο μέρος. Θά φέρω και το σκύλο μου μαζί μου και

σου θά προσπαθήσει να σκοτώσης αυτή την άναθεματισμένη την άλεπού.

— Λαμπρά!

— Βάλ' το λοιπόν!

Και ο άνοσηφιστος χωρικός άπλωσε το ροζιασμένο χέρι του στο βασιλιά της Ιταλίας, ο όποιος του έσφιξε με μεγάλη προθυμία και συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ βρισκόταν στην ώριμένη ώρα στο ραντεβού του. Ύστερα από λίγο φάνηκε και ο χωρικός με το σκύλο του.

— Έκριναν μαζί μία βόλτα στο δάσος. Και, πριν περάσει αρκετή ώρα, ο χωρικός φώναξε τον βασιλεύς:

— Νά την η άλεπού! Νά την! Περάει από κει κάτω, πίσω από τα δέντρα εκείνα. Έμπρός, λοιπόν, τί κάθεται, γιατί δεν τη σκοπεύεις; Τό νού σου μονάχα να μην άποχέσης...

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ έπαυε τότε κάπως παράξενα. Αυτός, που φημιζέται στην Ιταλία ως έπιδόξιος κυνήγος, δειλάσε τη στιγμή εκείνη που επρόκειτο να σκοτώση μία άλεπού, επειδή φοβήθηκε μήπως δεν την έπιτύχει και χάσει τα... δυο φράγκα!

— Ωστόσο, άνέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του, σκόπευσε, τράβηξε και—πάρ' την κάτω την άλεπού...

— Μπράβο! του φώναξε χαρούμενος ο χωρικός. Πάρε και τα δυο φράγκα τον κόπο σου!

Αυτό ε'νε τα μόνα χρήματα που κέρδισε στη ζωή του ο βασιλεύς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ. Έννοείται τώρα πως δεν τα κράτησε πολύ καιρό. Γιατί με τα χρήματα αυτά πήγε και άγόρασε δυο... μπριλάντινα σκουλαρίκια, τα όποια έδωρε στην κόρη του άγαλού χωρικού.

— Άδριο το πρωί, λοιπόν, είπε ο χωρικός, θά άναμώσουμε πάλι στο ίδιο μέρος. Θά φέρω και το σκύλο μου μαζί μου και

σου θά προσπαθήσει να σκοτώσης αυτή την άναθεματισμένη την άλεπού.

— Λαμπρά!

— Βάλ' το λοιπόν!

Και ο άνοσηφιστος χωρικός άπλωσε το ροζιασμένο χέρι του στο βασιλιά της Ιταλίας, ο όποιος του έσφιξε με μεγάλη προθυμία και συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ βρισκόταν στην ώριμένη ώρα στο ραντεβού του. Ύστερα από λίγο φάνηκε και ο χωρικός με το σκύλο του.

— Έκριναν μαζί μία βόλτα στο δάσος. Και, πριν περάσει αρκετή ώρα, ο χωρικός φώναξε τον βασιλεύς:

— Νά την η άλεπού! Νά την! Περάει από κει κάτω, πίσω από τα δέντρα εκείνα. Έμπρός, λοιπόν, τί κάθεται, γιατί δεν τη σκοπεύεις; Τό νού σου μονάχα να μην άποχέσης...

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ έπαυε τότε κάπως παράξενα. Αυτός, που φημιζέται στην Ιταλία ως έπιδόξιος κυνήγος, δειλάσε τη στιγμή εκείνη που επρόκειτο να σκοτώση μία άλεπού, επειδή φοβήθηκε μήπως δεν την έπιτύχει και χάσει τα... δυο φράγκα!

— Ωστόσο, άνέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του, σκόπευσε, τράβηξε και—πάρ' την κάτω την άλεπού...

— Μπράβο! του φώναξε χαρούμενος ο χωρικός. Πάρε και τα δυο φράγκα τον κόπο σου!

Αυτό ε'νε τα μόνα χρήματα που κέρδισε στη ζωή του ο βασιλεύς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ. Έννοείται τώρα πως δεν τα κράτησε πολύ καιρό. Γιατί με τα χρήματα αυτά πήγε και άγόρασε δυο... μπριλάντινα σκουλαρίκια, τα όποια έδωρε στην κόρη του άγαλού χωρικού.

— Άδριο το πρωί, λοιπόν, είπε ο χωρικός, θά άναμώσουμε πάλι στο ίδιο μέρος. Θά φέρω και το σκύλο μου μαζί μου και

σου θά προσπαθήσει να σκοτώσης αυτή την άναθεματισμένη την άλεπού.

— Λαμπρά!

— Βάλ' το λοιπόν!

Και ο άνοσηφιστος χωρικός άπλωσε το ροζιασμένο χέρι του στο βασιλιά της Ιταλίας, ο όποιος του έσφιξε με μεγάλη προθυμία και συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ βρισκόταν στην ώριμένη ώρα στο ραντεβού του. Ύστερα από λίγο φάνηκε και ο χωρικός με το σκύλο του.

— Έκριναν μαζί μία βόλτα στο δάσος. Και, πριν περάσει αρκετή ώρα, ο χωρικός φώναξε τον βασιλεύς:

— Νά την η άλεπού! Νά την! Περάει από κει κάτω, πίσω από τα δέντρα εκείνα. Έμπρός, λοιπόν, τί κάθεται, γιατί δεν τη σκοπεύεις; Τό νού σου μονάχα να μην άποχέσης...

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ έπαυε τότε κάπως παράξενα. Αυτός, που φημιζέται στην Ιταλία ως έπιδόξιος κυνήγος, δειλάσε τη στιγμή εκείνη που επρόκειτο να σκοτώση μία άλεπού, επειδή φοβήθηκε μήπως δεν την έπιτύχει και χάσει τα... δυο φράγκα!

— Ωστόσο, άνέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του, σκόπευσε, τράβηξε και—πάρ' την κάτω την άλεπού...

— Μπράβο! του φώναξε χαρούμενος ο χωρικός. Πάρε και τα δυο φράγκα τον κόπο σου!

Αυτό ε'νε τα μόνα χρήματα που κέρδισε στη ζωή του ο βασιλεύς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ. Έννοείται τώρα πως δεν τα κράτησε πολύ καιρό. Γιατί με τα χρήματα αυτά πήγε και άγόρασε δυο... μπριλάντινα σκουλαρίκια, τα όποια έδωρε στην κόρη του άγαλού χωρικού.

— Άδριο το πρωί, λοιπόν, είπε ο χωρικός, θά άναμώσουμε πάλι στο ίδιο μέρος. Θά φέρω και το σκύλο μου μαζί μου και

σου θά προσπαθήσει να σκοτώσης αυτή την άναθεματισμένη την άλεπού.

— Λαμπρά!

— Βάλ' το λοιπόν!

Και ο άνοσηφιστος χωρικός άπλωσε το ροζιασμένο χέρι του στο βασιλιά της Ιταλίας, ο όποιος του έσφιξε με μεγάλη προθυμία και συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ βρισκόταν στην ώριμένη ώρα στο ραντεβού του. Ύστερα από λίγο φάνηκε και ο χωρικός με το σκύλο του.

— Έκριναν μαζί μία βόλτα στο δάσος. Και, πριν περάσει αρκετή ώρα, ο χωρικός φώναξε τον βασιλεύς:

— Νά την η άλεπού! Νά την! Περάει από κει κάτω, πίσω από τα δέντρα εκείνα. Έμπρός, λοιπόν, τί κάθεται, γιατί δεν τη σκοπεύεις; Τό νού σου μονάχα να μην άποχέσης...

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ έπαυε τότε κάπως παράξενα. Αυτός, που φημιζέται στην Ιταλία ως έπιδόξιος κυνήγος, δειλάσε τη στιγμή εκείνη που επρόκειτο να σκοτώση μία άλεπού, επειδή φοβήθηκε μήπως δεν την έπιτύχει και χάσει τα... δυο φράγκα!

— Ωστόσο, άνέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του, σκόπευσε, τράβηξε και—πάρ' την κάτω την άλεπού...

— Μπράβο! του φώναξε χαρούμενος ο χωρικός. Πάρε και τα δυο φράγκα τον κόπο σου!

Αυτό ε'νε τα μόνα χρήματα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 11^{ΟΣ} ΚΙ' Ο ΜΑΡΑΓΚΟΣ ΤΟΥ

(Μία χαριτωμένη ιστορία, παρμένη από τ' Απομνημονεύματα του Γάλλου ιστορικού του 16ου αιώνα, Ολιβιέ ντε Ούκ ντε Μερύ).

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥ. ΜΕΝΟΥ. — Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 11^{ος}, μαυριμένος κατά το άγαθό μαργακό του Μουταρντόν, γιατί του είχε παραφουσκώσει τους λογαριασμούς, αποφασίζει να τον τιμωρήσει σκληρά και του προτείνει να έπισηκεφθούν μαζί τις υποχρεώσεις του, έχθροός; Για το σκοπό αυτό, ζητάει το κλειδί τους από τον άρχηγό των σωματοφυλάκων του Λά Ούρ...)

Β'.

Αιέσω, μόλις — άκουσε την απάντησή αυτή, η φουσιγονωμία του Λά Ούρ τίστηκε από χαρά και ο Λουδοβίκος 11^{ος}, από τον όποιο δεν ξεφύγε τίποτε, τον εκύτταζε με δυσπιστία. Μήπως ο Λά Ούρ είχε άρχίσει πειά ν' αρπάξει το έπισηκεφμα του δεσμοφύλακος. Μά ο βασιλεύς γελούταν, γιατί παρόμοιες σκέψεις δεν είχαν περάσει ποτέ από το μυαλό του άρσιωμένου άρχηγού των σωματοφυλάκων του. Συγχρόνως, ο Λά Ούρ, γυρίζοντας προς τον Μουταρντόν του είπε με σιγανή φωνή:

— Μην κρατάς τη Μεγαλειότητά του πολλή ώρα μέσα στο ύπναιον. Υπάρχει τέτοια ύγρασία εκεί κάτω, ώστε κάθε φορά που κατεβαίνει, η πανοπλία μου σκουριάζει. Δυό ώλόκληρες μέρες παιδεύομαι την περασμένη βδομάδα για να τη γυαλίσω...

Ο Λουδοβίκος 11^{ος}, ο όποιος άκουσε τα λόγια αυτά, κατηγόρησε τον εαυτό του, γιατί είχε υποψιαστεί προς στιγμή τον γενναίο του σωματοφύλακα και του είπε:

— Ένώ ο Μουταρντόν κι' εγώ θά κάνουμε εκεί κάτω έναν μικρό ύγιεινό περίπατο, εσύ πήγαινε ως το σπίτι του Μουταρντόν και είδοποίησε την κουκκάρα μου κ. Νικολία Μουταρντόν, ότι ο σύζυγός της δεν θά γυρίσει άπόψε στις πέντε για το δείπνο. Θά τον κρατήσω εγώ στο τραπέζι μου.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια που είπωθήσαν σ' έναν άσυνήθιστο σαρκαστικό τόνο, χλώμιασε. Οσοόσο άκούουησε το βασιλιά, ο όποιος προηγείτο μ' ένα δαυλό στο χέρι. "Ως το ύπναιον το κατέβασμα ήταν εύκολο και ο δρόμος σχετικώς άνετός. Μά όταν έφτασαν κάτω, μέσα στους ύγρους και στενούς διαδρόμους, οι δυό άντρες άρχισαν να προχωρούν με δυσκολία. Το κρύο τρυπάνε τα κόκαλα και ο Λουδοβίκος 11^{ος} είχε κρυθεί όλόκληρος μέσα στη γούνα του, την όποία δεν έγκατέλειπε ποτέ. Ο Μουταρντόν όμως, κάτω από τα λινά ρούχα του, έτρεμε από το κρύο κι' από το φόβο...

Το μέρος ήταν σκοτεινό, συγκεχυμένοι θόρυβοι άκούονόντουσαν άόριστα και θόρυβος άλλου είδους από σερνόητουσιν κατ' αήθης. Ο βασιλεύς φωνάζει πώς δεν τ' άπόσεχε όλα αυτά.

Τέλος, άφού κατέβηκαν πολλά σκα-

λοπάτια, άφού έστριψαν πολλούς διαδρόμους, έφτασαν στο μέρος του προορισμού των. Τό ύπναιον που έφερε τον αριθμό 227 ήταν το πιο βαθύ των ύπναιων των φυλακών του Πλεσις-λέ-Τούρ.

Πρίν άνοίξει την πόρτα του, ο Λουδοβίκος 11^{ος} είπε στο σύντροφό του: — Αυτή είναι πραγματικά από βελανιδιά, Μουταρντόν... Μά δεν την έστιαζες εσύ... Την έστιαζε ο Τηγεμπούα. ο όποιος ήταν πράγματι εύσυνεϊδήςτος μαργακός...

Ο Μουταρντόν δεν απάντησε τίποτε και ο βασιλεύς άνοίξε την πόρτα. Αιέσω, αναθυμιάσεις μολυσμένου αέρος χτύπησαν τους δυό άντρες στο πρόσωπο. Μά ο Λουδοβίκος 11^{ος} δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτό. Ήταν γεμάτος χαρά από τον περίπατό

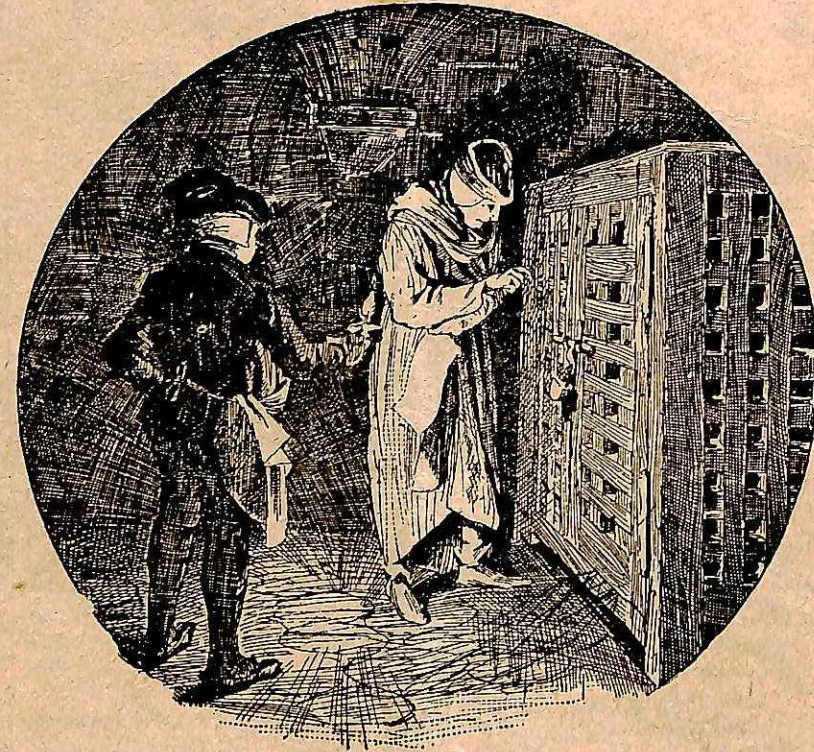
τάζοντας ένα μεγάλο κλουβί που βρισκόταν σε μία γωνιά του ύπναιου. Τό τελευταίο μου παιδί — χωρίς άλλο, γιατί είμαι άρρωστος, Μουταρντόν, πολύ άρρωστος... Ο γιατρός μου μου τό ε'πε...

— Ο γιατρός σας, βίαιετρε να το άπαντήση ο Μουταρντόν, ξέρει περισσότερα από κάθε άλλον για την κατάσταση σας και γι' αυτό σας έ'χει άπαρηγοίει να κατεβαίνετε εδώ κάτω.

— Σ' αυτό κι' εσύ υπολόγισες για να με κλέψης άτιμωρητέ! φώναξε ο Λουδοβίκος 11^{ος} και μία λάμψη θυμού πέρασε από τα κίτρινα μάτια του.

— Μά... πήγε να πη ο Μουταρντόν.

— Κράτα τη γλώσσα σου, τον διέκοψε ο βασιλεύς και φρόντιζε για την υγεία σου. Βρίσκεται σε μεγαλύτερο

— Να λοιπόν το πιο μικρό μου παιδί! είπε ο βασιλεύς.

του στις ύπναιες φυλακές του βασιλείου του.

— Τί εύχάριστο διαμέρισμα! είπε ο βασιλεύς. Κανείς θόρυβος, κανέναν γείτονα, κανένα παιδί, κανένα σκυλί. Ίδεώδες διαμέρισμα, τέλος πάντων.

— Ναι, είναι άρκετά πρόσχαρο! είπε ο Μουταρντόν, ο όποιος επρόσθετε μέσα του:

— "Ω! ο άπαισιος γέρος!... Πώς ε'νε δυνατόν στη στιγμή που βρίσκεσαι τόσο κοντά στον τάφο να διασκεδάς με τόση αβρότητα..."

Έν τώ μεταξύ, ο Λουδοβίκος 11^{ος} άρχισε να κέβη βόλτες μέσα στο στενό ύπναιον και να σφουρίξει έναν κυνηγετικό σκοπό, τρίζοντας τα ξερά χέρια του το ένα με το άλλο.

— Πάρε το φως, κουμπάρε μου, είπε στον Μουταρντόν, και φώτισε να ιδω το άριστούργημά σου... Νά, λοιπόν, το πιο μικρό μου παιδί! είπε κυ-

κίνδυνο από τη δική μου...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο βασιλεύς άνοίξε το κλουβί και υπαίοντας μέσα άρχισε να τό εξετάζει. Άφού τό επεξεργάστηκε κάμποση ώρα, φωνάζει:

— "Ω! τον κλέφτη!... Τον κλέφτη!... Μουταρντόν, μ' έκλεψε!... Μ' έκλεψε και θά σε κρεμάσω... Σκέψου λοιπόν τη σωτηρία σου, κουμπάρε, θά σου είνε άκόμα καλύτερο... Δίγες στιγμή ζωής σου μένονα άκόμα..."

— Σκέψου τη δική σου! φώναξε ο Μουταρντόν πετώντας το φως κατωγής και σπρώχνοντας με έλξη του πη δύναμιν την πόρτα και κλουβιού...

Η πόρτα που δούλευε μ' έλατήριο έκλεισε αιέσω κι' ο Λουδοβίκος 11^{ος} έμεινε κλεισμένος μέσα. Είχε πινατεί σαν άλεπού στην παγίδα.

Σε μία στιγμή, ο Μουταρντόν άντελήφθη τό μέγεθος του έγκλήματός

του. Η εικόνα της κρεμάλας, από την όποία σάλενε κρεμασμένο το κορμί του, πέρασε από τα μάτια του και, μεθυσμένος από τον τρόμο, έτρεξε προς την πόρτα και έκλεισε πίσω την πόρτα της φυλακής. "Όλα αυτά τ' άκανε σαν σ' ένα τρελλό όνειρο, στο ύπναιον το φόβο του έδινε έκτακτη δύναμη κι' ευκινησία.

Έπειτα από ένα λεπτό, χωρίς να τό καταλάβη πώς, βρισκόταν άπάνω, έβαζε το κλειδί των ύπναιων στη θέσι του κι' έτρεχε σαν τρελλός προς τό ποτάμι για να πνιγεί.

Μέσα στο ύπναιον, το φως που ε'χε πετάξει κατά γής έσθωσε και τό σκοτάδι απλώθηκε πάλι παντού.

Φρίκη! Ο βασιλεύς βρισκόταν εκεί κάτω σε μία γωνιά του κλεισμένου κλουβιού, τόσο συντριμμένος από την άπρόοπτη αυτή περιπέτεια, ώστε άνέπνεε με δυσκολία. Συμμεταζόμενος στη γωνιά του, έτρεμε συγχρόνως. Τά λίγα γέριχα δόντια που του άπόμειναν άκόμα, χτυπόντουσαν τό ένα με τό άλλο. Φοβόταν τρομερά, φοιχτά, άπερίγραπτα.

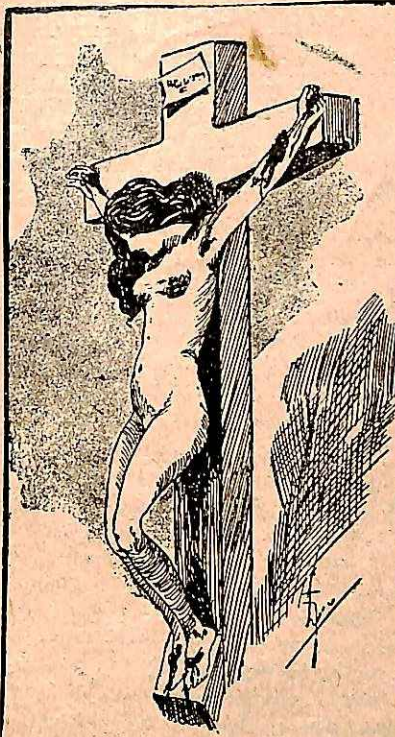
Αυτός, ο βασιλεύς, ο κύριος όλων, ο αντιπρόσωπος του Θεού, θά πέθαινε εκεί, λησμονημένος από όλους, χαμένος σε βάθος πενήντα ποδιών, κάτω από την έπιφάνεια της γής, σ' ένα ύπναιον όπου κανείς δεν θά σκεφτόταν να τον αναζητήσει.

Ο Λουδοβίκος 11^{ος}, ο όποιος δεν φοβόταν καθόλου το θάνατο για τους άλλους, τον έφοβόταν τρομερά για τον εαυτό του. Μιά πρωτεύση άνέθηκε στα χείλη του, αλλά ο λάρυγγάς του, καθώς τον έσφιγγε η άγωνία, έπνιξε τα λόγια του κι' εξακολούθησε να τρέμει σαν έρρωστος, χωρίς να κινείται καθόλου από τη θέσι του.

Έπειτα, σιγά-σιγά, αυτός ο γέρος, τον όποιο είχαν εξασθενήσει τα χρόνια, μά στον όποιο η θέλησις ύπηρεχε άκόμα ισχυρή, κυριεύτηκε από μία τελλή επιθυμία να ζήσει. "Όμυρσε από τη γωνιά του άπάνω στα κάγκελα, των όποιων την ποιότητα είχε τόσο κατηγόρησει και, πίνοντάς τα, τό τρανάζει με όλες του τις δυνάμεις. Μά ούτε σάλεψαν καθόλου. Τότε ο βασιλεύς διευθύνθηκε προς την πόρτα και άρχισε να την τραβά από μέσα. Μά κι' αυτή δεν σάλεψε καθόλου. Έπείτα ξαναγύρισε πάλι στα κάγκελα, τό έπιασε μ' άπελπισία,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Πώς έτιμωρόντο αϊ άπιστοι σύζυγοι επί Καρολογίαν!...

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσίευση του περιφήμου «Δεξικού του "Ερωτός".

ΛΑΤΡΕΥΩ. — Άγαπώ παράφορα, με πάθος.

«Σέ λ α τ ρ ε ύ ω», λέει που ψιθυρίζεται τρυφερά από τη νέα κόρη στο σύζυγό της μετά το γάμο τους, ανάμεσα από δυό σιλήματα.

«Σέ λ α τ ρ ε ύ ω τ ρ ε λ λ ά, άγαπημένε μου», φράσις που ψιθυρίζεται με τρέλλα και με πάθος από τις έρωτευμένες νέες.

(Μυσσέ)

Η λατρευμένη της σήμερα εινε ουχιά η έγκαταλελειμμένη της άλλης ή μέρας.

(Ζολά)

ΠΡΟΔΟΣΙΑ. — Προδοσία στον έρωτα εινε η έγκατάλειψις του άγαπημένου προσώπου προς χάριν ενός άλλου.

Όποιος κυττάζει μία γυναίκα κι' έπιθυμεί να της άφείσει είνε ήδη ένοχος.

(Χριστός)

Άν ή σύζυγός σου σε προδίδει, ΦΟΝΕΥΣΕ ΤΗΝ.

(Άλ. Δουμάς, υιός)

ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΕΙΤΟ Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Στην αρχαία Αίγυπτο, ο άνδρας έτιμωρείτο με θάνατο, ή δέ γυναίκα με κόψιμο της μήτης.

Στη Β ρ α ζ ι λ ί α, ο άνδρας κα-

προσπάθησε να τό σπάση... Μά του κάκου... Άντιστεκόντουσαν σαν να ήταν από πραγματική βελανιδιά.

Έξ άλλου τί τό όφελος άν κατώρθωνε να βγεί από τό κλουβί του; Η σιδεροδεμένη πόρτα της είσόδου ήταν τριπλοκλειδωμένη...

Η σκέψις αυτή συνέτριψε το βασιλέα. Μά τό λαμό στεγνό, με τους χροτάφους του πλημμυρισμένους από αίμα, τριτίσθηκε κάτω στη γή, όπου έμεινε περισσότερο από ώρα, διατελώντας σε μία κομωτική κατάσταση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

ταδικάζονταν σε πέντε με δέκα έτών φυλάκιση.

Στάς Ι ν δ ί ας ο άνδρας έτοιμοθετείτο επάνω σ' ένα κρεβάτι με σίδερα πυρωμένα, όπου ψιγόταν κυριολεκτικώς, ή δέ γυναίκα ριχνότανε στα σκυλιά.

Στη Γ α λ λ ί α, επί Καρολογίαν, ή ένοχος σύζυγος έτιμωρείτο διά σταυρικού θανάτου. Πρώ της Έπαναστάσεως, ή ένοχος σύζυγος καταδικάζονταν σε δύο έτών κλείσιμο σε μοναστήρι.

ΦΙΛΙΑ. — Αίσθημα άγνό και ειλκοινές για ένα πρόσωπο.

Η φίλια εινε, άπας και ο έρως, ένας δεσμός μεταξύ δυό προσώπων.

«Η φίλια εινε μία λέξη ιερή, είν' ένα πράγμα άγιο. Δεν μπορεί να υπάρξει φίλια εκεί όπου υπάρχει ή σκληρότης, άδικία και άτημία.

Οι κακοί δεν εινε φίλοι, αλλά συνένοχοι.»

(La Boétie)

ΕΡΩΣ. — Ο άρχιτέκτων του σύμπαντος, κατά τό μεγάλο ποιητή της άρχαιότητος Ηοϊόδο.

Ο έρως θριαμβεύει σε όλα.

(Βιργίλιος)

Η ιστορία του έρωτος εινε ή ιστορία του άνθρωπίνου γένους.

(Κάρολος Νοντιέ)

Η ζωή εινε άνθος, του όποιου τό μέλι είνε έρως.

(Οδώνω)

Ο έρως εινε ο σόλος της ζωής και ή φίλια ή άνάπαυσίς της.

(Κα Κοττέν)

Ο έρως δεν έχει ποτέ ήλικία, εινε πάντοτε νεογέννητος.

(Πασκάλ)

Ο έρως στη ζωή του άνδρος δεν εινε παρά ένα έπεισόδιο, ενώ αντιθέτως άπασχολεϊ όλόκληρη τη ζωή της γυναίκας.

(Βύρων)

Ένώ έρωτα, δπως και σε πολλά άλλα πράγματα, ή γυναίκες εινε ισχυρότερες από τους άνδρες. Όταν ένας άνδρας δεν άγαπάει πειά τη φίλη του, έκείνη πέφτει γονατιστή μπροστά του και του λέει:

— Σε έκτενώ, μη με διώχνεις... Κράτησε με, δεν θά σε στενοχωρώ, θά με κάνης ό,τι θέλεις... Δεν σου ζητάω τίποτε άλλο παρά να σε βλέπω μόνο... Κράτησε με, θά γίνω σκλάβος σου, θά σε ύπηρετώ, θά σου καθαρώνω τα παπούτσια. Και άν κάθε τόσο, συγνημμένος από την άρρώσισή μου, μου χαρτίσεις ένα χαμόγελο, εγώ θά είμαι εύχαριστημένη...

— Έπειτα άπ'αδία

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΚΑ-ΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕ-ΣΑΙΟΝΟΣ

Κατά τον μεσαιόνα, δηλαδή από του 12ου μέχρι του 16ου αιώνα, ύπήρ-

χαν στην Εδωάτη

έρωτικά δικαστήρια, τα όποια άποτειλούντο από κυρίες της άριστοκρατίας και τα όποια δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να συζητούν για έρωτικά ζητήματα.

Νά, π. χ., ένα ζήτημα που άπασχόλησε κάποτε ένα από τα δικαστήρια αυτά: «Μπορεί να υπάρξει άληθινός έρως μεταξύ προσώπων παντρεμένων;»

Νά και ή άπόφασις που έβγαλε σχετικώς τό δικαστήριο:

«Εμείς ή ύπογεγραμμένες κυρίες κόρησα ντε Σαμπλιν, μαρκισία ντε Λαγκρέ, βαρόνη Λουσιέ κτλ. κτλ., άφού σκεφθήκαμε και συζητήσαμε, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι μεταξύ ύπάνδρων προσώπων δεν μπορεί να υπάρξει έρως. Δυσ έρωτευμένοι άφοσιώνονται ο ένας στον άλλο, χωρίς τίποτε να τους άναγκάζει να τό κάνουν αυτό, ενώ δυό σύζυγοι άναγκάζονται από τ' άμοιβαία καθήκοντά τους, τα όποια τους συγκρατούν σαν άλυσίδα. Έκεί δέ που επιβάλλεται ή άνάγκη, έρως δεν υπάρχει.»

Οι κακοί δεν εινε φίλοι, αλλά συνένοχοι.»

ΠΩΣ Η ΝΙΝΟΝ ΝΤΕ ΛΑΝΚΛΟ ΕΚΡΙΝΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρως εινε μάλλον ο θεός των αίσθησεων παρά των αίσθημάτων.

Ο έρως εινε ένα μεθύσι. Άς τό άποκαμιάνομε χωρίς να προσπαθήμε ν' ανακαλύνομε τό μυστικό της γοητείας του. Άμα κάνεις κανείς άνατομία στον έρωτα, εινε σαν να θέλη να θροαστεί άπ' αυτόν. Η Ψυχή έχασε τον έρωτα, γιατί ήθελε να τον γνωρίση.

Ο έρωας ποτέ δεν εινε τόσο δυνατός, παρά όταν τον νομίζουμε έτοιμό να τελειώση μέσ' στην παραφορά μιας φιλονεικίας. Ο έρωας ζή μέσα στις τρικυμίες. Μέσ' στη γαλήνη πεθαίνει...

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Την πρώτη μέρα μιας έξομολογήσεως, έκείνη που την άκούει κάνει πώς γελεί περιφρονητικά.

Την δεύτερη, δείχνει πώς ένοχλείται.

Την τρίτη, άκούει με λιγότερη περιφρόνηση.

Την τέταρτη, τρέμει, μά άρνείται τό φιλι ποτ της ζητάει ο έρωτευμένος.

Την πέμπτη, τρέμει πάλι και δίνει τό φιλήμα.

Την έκτη, χάνει τα μυαλά της.

Και την έβδομη, τα πάντα τελειώνουν...

ΧΕΡΙ. — Η πρώτη εύτυχία που μπορεί να δώση ο έρωας, εινε τό πρώτο σφιξιμο του χεριού της γυναίκας που άγαπάμε...

Η μεγάλες κυρίες τό παρελθόντος έδιναν τόσο μεγάλη σημασία στην δομολογία των χεριών, ώστε μία άπ' αυτές, ή κόρησα ντε Σουσσόν δεν τά έκλεινε ποτέ, από φόβο μήπως σκληρυνθούν ή ενδύσεις τους... Φανταστήτε τι μαρτύριο!...

Για τον ίδιο λόγο, ή άριστοκράτις αυτή δεν κρατούσε ποτέ στα χέρια της τίποτε, αλλά και ένα βιβλίο άκόμη τό έδινε να τό κρατά ή είδικώς λακές που την ακολουθούσε πάντοτε γι' αυτό τό σκοπό...

ΓΑΜΟΣ. — Ο γάμος χωρίς έρωτα, εινε ήμερα χωρίς άνοι.

(Α. Κάρε)

Η κοινωνία άποκαλεί τρέλλα τό ν' αγαπά κανείς μία νέα κόρη χαριτωμένη και γοητευτική, και λογική τό να παντρεύεται μία γυναίκα άσχημη που δεν τό άρέσει καθόλου.

(Ο. Γκοτίκ)

Ο σύζυγος είν' ένα μπλάστρι που λατρεύει όλες τις άρρώστειες των κοριτσιών.

(Μολιέρος)

(Αλφρουά)

Σκότωσέ την!...

ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΡΙΦ

ΤΟΥ ANDRE REUZE

Μία φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε μία πόλη της Αραβίας ένας νέος πολύ όμορφος και πολύ έξυπνος, αλλά και πολύ φτωχός. Ο νέος αυτός λεγόταν Αρίφ κι' αγαπούσε την κόρη του βεζύρη. Την είχε ιδεί μία μέρα καθώς κατέβαινε από το χρυσοστολισμένο της φορέο για να μπη στο παλάτι της. Η βεζυροπούλα είχε τη στιγμή εκείνη σηκωμένο το γιασμάκι της κι' έτσι ο Αρίφ πρόφτασε να ιδεί και να θαυμάσει την ασύγκριτη ωμορφιά της, τα μεγάλα κατάνυρα μάτια της, τα ζωγραφιστά της φρύδια και το θαυμάσιο τριαντάφυλλο στομάχι της.

Μία στιγμή, μία στιγμή μόνο, φτάνει για ν' αγαπήσει κανείς τη πάντα! Από εκείνη λοιπόν τη στιγμή, ο Αρίφ δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο παρά την ωμορφιά βεζυροπούλα και η μόνη του λαχτάρα ήταν τότε να την ξαναβεί. Αλλά, όσες φορές έτυχε να τη δει πάλι να κατεβαίνει από το φορέο της, πού το κρατούσαν πένταρες δυνατοί ευνούχοι, η βεζυροπούλα είχε πάντα κατεδωμένο το γιασμάκι της και το πρόσωπό της δεν φαινόταν. Έτσι, ο Αρίφ πού λαχταρούσε να ξαναβεί τα μάτια της, έλυωνε από καυμό και νοσταλγία.

Μα ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη του, ώστε δεν απέλιζόταν. Προσευχόταν νύχτα και μέρα στο Θεό και περίμενε ελπίζοντας... Γιατί, όταν αγαπήσει μια καρδιά αραβική, τίποτα δεν την τρομάζει, τίποτα δεν την απελπίζει... Τίποτα δεν μπορεί να την κάνει να πάψει ν' αγαπά και να πιστεύει στην αγάπη της. Και ο Αρίφ αγαπούσε, πίστευε και έλπισε.

Εκείνο τον καιρό, ένας βασιλιάς του Σουδάν, αφού διέσχισε την έρημο κι' ένα πλήθος από πολεμοχαρείς καβαλλάρηδες και με πενταχόσιες καμήλες, πήγε και κατασκήνωσε μπροστά στην πρωτεύουσα της Αραβίας, εκεί όπου ζούσε κι' ο Αρίφ κι' η βασιλοπούλα.

Αμέσως οι Αραβες κλείσανε τις πύλες της πόλεως κι' ετοιμάστηκαν ν' αμυνθούν. Τρεις φορές, οι μαύροι επετέθησαν κατά των τειχών, μα και τις τρεις φορές οι Αραβες τους έδιωξαν, ρίχνοντας εναντίον τους βροχή από σφαίρες.

Τότε ο βασιλιάς του Σουδάν είπε στους στρατηγούς του:

— Άς περιζήσουμε την πόλη κι' ας περιμένουμε. Η πείνα θ' αναγκάσει τους Αραβες να παραδοθούν.

Υστερα από τρεις μήνες δεν υπήρχε πείνα μέσα στην πόλη ούτε έλλογο, ούτε σκύλος, ούτε γάτα. Όλα τα ζώα τα είχαν φάει οι πεινασμένοι κάτοικοι!

Ο Σουλτάνος, βλέποντας την απελπιστική αυτή κατάσταση, φώναζε πόν βεζύρη του και τους προχόντας για να σκεφθούν τι πρέπει να γίνει. Άλλοι έλεγαν ότι έπρεπε να παραδοθούν στον έχθρο με όρους και άλλοι ότι έ-

πρεπε να αντισταθούν μέχρι θανάτου. Ο Σουλτάνος δεν εύρισκε σωστό ούτε το ένα, ούτε το άλλο.

— Θα δώσω χίλια χρυσά φλουριά σ' αυτόν που θα βρει ένα μέσον για να διώξουμε τον έχθρο! είπε στο τέλος.

Κι' εγώ, έπρόθεσε ο βεζύρης, θα του δώσω για γυναίκα την κόρη μου, πού είχε η ωραιότερη νέα της Αραβίας, μαζί με όλα τα διαμάντια που την στολίζουν και πού είχε τα λαμπρότερα διαμάντια του κόσμου...

Κανένας όμως απ' αυτούς πού ήταν παρόντες στο συμβούλιο, δεν πρόφτασε να βρει έναν τρόπο για να σωθεί η πόλη.

Τότε ο Σουλτάνος διέταξε τους κήρυκες να διαλαλήσουν σε όλη την πόλη την απόφασή του.

Μόνο ο Αρίφ παρουσιάστηκε εκεί κοντά. Είπε ο Αρίφ!... Πάει και το λίγο σιτάρει πού μ' αφήνει.

— Όταν νόχτωσε, ο Αρίφ άνοιξε σιγά-σιγά από τις πύλες της πόλεως και έσπερξε το μισό του μισόχρυσου από τα τείχη.

— Πάει και το μισόχρυσό! έλεγαν οι πεινασμένοι Αραβες. Ο Σουλτάνος θα τρελλάθηκε βέβαια κι' αυτός, γι' αυτό να επιτρέψει σ' έναν τρελλό να κάνει κάτι τέτοιο!

— Χά, χά! Ζητάς, ότι είναι αδύνατον να βρεθεί, είπε. Είσαι τρελλός.

— Πώς είναι δυνατόν να βρεθεί ένα μισόχρυσό; —

— Ποιος ξέρει, φθόβισε ο Αρίφ. Ίσως κάποιος να έχει κρυμμένο ένα μισόχρυσό κι' έναν σάκκο σιτάρι...

Επειδή όμως η κατάσταση ήταν απελπιστική, ο Σουλτάνος παραδέχτηκε τη συμβουλή του Αρίφ. Και διέταξε τους κήρυκες να διαλαλήσουν σε όλη την πόλη ότι όποιος κάτοικος κρύβει ακόμα ένα μισόχρυσό κι' έναν σάκκο σιτάρι, όφειλε να το παραδώσει αμέσως, γιατί αλλιώς θα του κόψουν το κεφάλι.

Τότε, ένας φουρνάρης, κατάχλωμος και τρέμοντας σύγκομος από το φόβο του, βγήκε από το σπίτι του και παράδωσε στους κήρυκες έναν σάκκο με σιτάρι, πού, καθώς είπε, από α-

φηρημάδα το είχε ξεχάσει ως τότε στη σοφίτα του.

Σε λίγο κι' ένας χαπάης, φοβισμένος, με πρόσωπο κόκκινο σαν αίμα, βγήκε από την πόρτα του σπιτιού του, σπρώχνοντας μπροστά του ένα μισόχρυσό αδύνατο, πού, καθώς είπε, το είχε λυπηθεί, γιατί ήταν πολύ νέο και έτσι δεν το έσφαζε...

Ο λαός ούρλιασε από θυμό, αλλά οι κήρυκες, υπακούοντας στη διαταγή του Σουλτάνου, παρέδωσαν το μισόχρυσό και τον σάκκο με το σιτάρι στον Αρίφ.

Τότε αυτός άνοιξε τον σάκκο κι' έριξε καταγής το σιτάρι. Το μισόχρυσό άρχισε να τρώει άχρηστα και μέσα σε μισή ώρα είχε φουσκώσει τόσο, ώστε φαινόταν τετραπάχιο.

Είπε ο Αρίφ!... Πάει και το λίγο σιτάρει πού μ' αφήνει.

— Όταν νόχτωσε, ο Αρίφ άνοιξε σιγά-σιγά από τις πύλες της πόλεως και έσπερξε το μισό του μισόχρυσου από τα τείχη.

— Πάει και το μισόχρυσό! έλεγαν οι πεινασμένοι Αραβες. Ο Σουλτάνος θα τρελλάθηκε βέβαια κι' αυτός, γι' αυτό να επιτρέψει σ' έναν τρελλό να κάνει κάτι τέτοιο!

— Χά, χά! Ζητάς, ότι είναι αδύνατον να βρεθεί, είπε. Είσαι τρελλός.

— Πώς είναι δυνατόν να βρεθεί ένα μισόχρυσό; —

— Ποιος ξέρει, φθόβισε ο Αρίφ. Ίσως κάποιος να έχει κρυμμένο ένα μισόχρυσό κι' έναν σάκκο σιτάρι...

Επειδή όμως η κατάσταση ήταν απελπιστική, ο Σουλτάνος παραδέχτηκε τη συμβουλή του Αρίφ. Και διέταξε τους κήρυκες να διαλαλήσουν σε όλη την πόλη ότι όποιος κάτοικος κρύβει ακόμα ένα μισόχρυσό κι' έναν σάκκο σιτάρι, όφειλε να το παραδώσει αμέσως, γιατί αλλιώς θα του κόψουν το κεφάλι.

Τότε, ένας φουρνάρης, κατάχλωμος και τρέμοντας σύγκομος από το φόβο του, βγήκε από το σπίτι του και παράδωσε στους κήρυκες έναν σάκκο με σιτάρι, πού, καθώς είπε, από α-

φηρημάδα το είχε ξεχάσει ως τότε στη σοφίτα του.

Σε λίγο κι' ένας χαπάης, φοβισμένος, με πρόσωπο κόκκινο σαν αίμα, βγήκε από την πόρτα του σπιτιού του, σπρώχνοντας μπροστά του ένα μισόχρυσό αδύνατο, πού, καθώς είπε, το είχε λυπηθεί, γιατί ήταν πολύ νέο και έτσι δεν το έσφαζε...

Ο λαός ούρλιασε από θυμό, αλλά οι κήρυκες, υπακούοντας στη διαταγή του Σουλτάνου, παρέδωσαν το μισόχρυσό και τον σάκκο με το σιτάρι στον Αρίφ.

Τρεις φορές οι μαύροι επετέθησαν κατά των τειχών...

γουν... Και θα έχουν πολύ καλοθρεμμένα ζώα, αν κρίνει κανείς απ' αυτό το έδω... Οι κατάσκοποι μας λένε ότι ο έχθρος πεινάζει και είναι έτοιμος να παραδοθεί... Σίγουρα θα είναι ήλιθιοι ή προδότες... Να τους δώσουν εκατό ραβδισμούς στα πόδια. Και το μισόχρυσό να το θυσιάσετε στους θεούς!

Όταν έσφαξαν το μισόχρυσό για τη θυσία, βρήκαν μέσα στο στομάχι του μια μεγάλη ποσότητα σιταριού πού δεν είχε προφτάσει ακόμα να το χωνέψει. Ο βασιλιάς έτρεμε από θυμό.

Πώς, ούρλιαζε, αυτοί οι άνθρωποι έχουν ακόμα τόσο σιτάρι, ώστε να τρέφουν μ' αυτό τα μισόχρυσά τους;... Ποτέ δεν θα παραδοθούν! Άς λύσουμε λοιπόν την πολιορκία και ας φύγουμε. Και να δώσουν όχι εκατό, αλλά χίλιους ραβδισμούς στους κατάσκοπους...

Επειτα έλασε ο στρατός των μαύρων ξαναπάρει το δρόμο προς την έρημο, γυρίζοντας στη χώρα του.

Όταν εξαφανίστηκε στον ορίζοντα και το τελευταίο σύννεφο σκόνης πού σήκωνε ο στρατός πού έφυγε, οι Αραβες άνοιξαν τις πύλες της πόλεως και γιόρτασαν με μεγάλες τελετές και με πανηγύρια τη θαυματουργή τους: η πολιορκία.

Μα κανείς δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος όσο ο Αρίφ, πού πήρε για μισή την κόρη πού αγαπούσε. Οι γάμοι του έγιναν με μεγάλη πομπή και τα δώρα πού πήρε ήταν αμέτρητα.

Όλοι τον τιμούσαν και ο Σουλτάνος τον διώρισε σύμβουλό του. Μα αυτός ευχαριστούσε το Θεό όχι για τη πλοήγη και για τις τιμές, μα για το ότι άξιωθηκε ν' αποκτήσει τη λατρεία του βεζυροπούλα, πού κι' αυτή τον αγαπούσε πολύ.

Κι' όταν τον συνέλααν για τη σοφία του, αυτός έλεγε με το νου του: — Άν δεν μ' ενέπνεε ο μεγάλος πόνος της αγάπης, σίγουρα δεν θα έφουγκαν οι μαύροι ποτέ... Η αγάπη μ' έκανε σοφό...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η μητέρα στην κόρη της πού βγήκε μαζί με τον υποψήφιο γαμπρό περίπατο με αυτοκίνητο:

— Λοιπόν, λέγε μου, τί συνέβη;

— Τίποτε, μαμά. Κάμικε πενήντα χιλιόμετρα δρόμο, αλλά δεν προχωρήσαμε κι' αυτή τη φορά ούτε... ένα βήμα!

— Θα καταγγείλω αμέσως τη γυναίκα μου και θα ζητήσω διαζύγιο.

Από την πολλή της κακία το έσκασε από το σπίτι!

— Η δική μου αντίθετος από την πολλή της κακία, εξακολουθεί... να μένει στο σπίτι!

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Νοστράδαμος, γνωρίζοντας τη ψυχολογία των ανθρώπων της εποχής του, καταλάβαινε ότι οι δημοσίευσις των προφητειών του, θα εξήγειρε έναντιον τον όλο τον πληθυσμό της χώρας, στη στιγμή μάλιστα πού πριν ακόμα τις δημοσιεύσεις, οι συνάδελφοί του τον κατήγγελλαν ως μάγο και απρολόγιο.

Γι' αυτό έλειπε πολύ πριν αποχρίσει να δώσει το έργο του στο Κοινό. Το ξαναγράφε πολλές φορές σε πρώιμη και σε στίχους, κάνοντας διαρκώς το ύψος του σκοτεινότερο, γιατί ούτε καν πέρισε από το αυτί του η ιδέα να το εκδώσει με ψευδώνυμο.

Αν το έκανε αυτό, θ' απεκαλύπτετο αμέσως και η πονηρία του δεν θα συντελούσε σε τίποτε άλλο παρά να μεγαλώσει τη λύσσα των έχθρων του. Προτίμησε λοιπόν να χρησιμοποίησει σκοτεινούς όρους στο έργο του, έτσι πού το πολύ Κοινό να μην μπορεί να τον καταλάβει. Έγραφε αποκλειστικά για τους μεμνημένους, βασιλείς, πρίγκιπες ή μάγους και όχι για τον όχλο.

Η πρώτη έκδοσις των προφητειών του Νοστράδαμου, η οποία έγινε την 1ην Μαρτίου 1555, σημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Στην Αύλη δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά για τον προφήτη της Προβηγκίας. Όλος ο κόσμος ήθελε να τον γνωρίσει. Ποιηται έδοξοι του έστειλαν τους στίχους τους με τιμητικές αφιερώσεις και όλοι οι μορφωμένοι θεωρούσαν το Νοστράδαμο ως μια εξαιρετική φυσιογνωμία.

Χάρis σ' αυτόν, το Σαλόν όπου έμενε γνώρισε πρωτοφανή δόξα. Κι' από το εξωτερικό άρχισαν να έρχονται ταξιδιώτες για να συμβουλευθούν το μάγο. Οι κάτοικοι της μικρής Προβηγκιανής πόλεως έδωσαν καθήμενούς πλουσίους ξένους να περνούν από τους δρόμους της με αλλόκοτα ρούχα και με μεγάλες ακολουθίες. Όλοι αυτοί ζητούσαν να μάθουν πού ήταν το σπίτι του Νοστράδαμου.

Έξαρνα τότε συνέβη κάτι πού κανείς δεν το περίμενε. Ο διοικητής της Προβηγκίας Κλαύδιος της Σατίας έλαβε μια έπιστολή του βασιλιάς Ένριχου Β' και της Αικατερίνης των Μεδίκων, διά της οποίας τον παρακαλούσαν να πείσει το Νοστράδαμο να πάει στο παλάτι τους.

Στο βασιλεία Ένριχου είχε κάνει εξαιρετική εντύπωση μια προφητεία του Νοστράδαμου, στην οποία ο προφήτης επρόλεγε τον θάνατο τραυματισμού του σε μονομαχία. Δεν θα έδινε βέβαια εξαιρετική σημασία στην προφητεία αυτή, αν και κάποιος άλλος προφήτης δεν του είχε προείπει τα ίδια.

Ο Κλαύδιος της Σατίας, ο οποίος έκτιμους και αγαπούσε πολύ τον προφήτη, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να τον καταφέρει ν' αποφασίσει το ταξίδι αυτό. Έτσι στις 14 Ιουλίου 1556, ο Νοστράδαμος ξεκίνησε για το Παρίσι, όπου έφτασε έπειτα από ένα μήνα άκριδως, γιατί σε όλο το δρόμο του, απ' όποια πόλη και χωριό περνούσε, τον κρατούσαν και τον καυσοστερούσαν.

Έγκαταστάθηκε σ' ένα καλό πανδοχείο κοντά στην Παναγία των Παρισίων, μα έπειδή στο ταξίδι του είχε ξεδίψει περισσότερα απ' όσα είχε υπολογίσει, αναγκάστηκε να δανειστή χρήματα από δυο γνωστούς του.

Την άλλη μέρα το πρωί, καθώς καθόταν μελαγχολικός στο πανδοχείο του και κύτταζε τον σκυθρωπό παρισινό ούρανο, η κόρη του πανδοχείου μπήκε έξαρνα ανάστατη μέσα στην κάμαρή του και του άγγειλε ότι τον ζητούσε κάποιος πολύ μεγάλος άρχοντας.

Ήταν πράγματι ο κοντόσταυλος Μονμورانό, ο οποίος του εί-

πε ότι ο βασιλεύς και η βασίλισσα τον έπεριμεναν μ' ανυπομονησία και

ο οποίος τον ώδήγησε άμέσως μ' ένα μεγαλοπρεπές αμάξι στο παλάτι. Αμέσως όλοι οι αλικοί εν σώματι έτρεξαν να τον υποδεχθούν. Τον έμπόδισαν να προχωρήσει, απευθύνοντάς του ένα σωρό ερωτήσεις και ζητώντας να τους βγάλει το ωροσκόπιο τους.

Το άκουόν του προκαλούσε την πιο ζωηρή περιέργεια. Τον καττούσαν έρευνητικά από το κεφάλι ως τα πόδια, ενώ ο Νοστράδαμος κύτταζε και αυτός όλους τους κομψομένους και βαμμένους αλτικούς.

Έξαρνα, η πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων άνοιξε και ο Νοστράδαμος βρέθηκε μπρος στον Ένριχο Β', ο οποίος ήταν κατάχλωμος. Η ιδέα του θανάτου του σε μονομαχία έδαπανίκε το πνεύμα του και γι' αυτό η πρώτη κουβέντα πού άπηθύονε στον προφήτη ήταν να τον ρωτήσει πώς θα πέθαινε. Ο Νοστράδαμος τότε του επανέλαβε την προφητεία του χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο. Έπειτα άπασόρη για να παρουσιάσει αμέσως κατόπιν στην Αικατερίνη των Μεδίκων. Έκείνο πού του έκανε εντύπωση είντιπωση στην Αικατε-

ρίνη των Μεδίκων ήταν η λευκότης και η λεπτότης του δέρματός της και άναρωτήθηκε άμέσως μέσα του πού μυστική πάστα χρησιμοποιούσε και το διατηρούσε σε τόσο καλή κατάσταση.

Ο μάγος και η βασίλισσα ήταν πλάσμενοι για να συνεννοούνται. Αγαπούσαν κι' οι δυο την Ιταλία και έννοιωσαν εύθως εξ αρχής ξεχωριστή εύχρηστη, μιλώντας για τις αναμνήσεις τους απ' αυτή στη μητρική γλώσσα της Αικατερίνης. Κι' οι δυο επίσης κατηγινόντουσαν με τα φτιασίδα—η Αικατερίνη από φυσικό γούστο κι' ο Νοστράδαμος από επαγγελματικό καθήκον, γιατί, την εποχή εκείνη, οι άνθρωποι συμβουλευόντουσαν τους γιατρούς περισσότερο για την ωμορφιά τους παρά για την υγεία τους. Η Αικατερίνη των Μεδίκων πάλι είχε φέρει από την Ιταλία τη μόδα των καλλυντικών και των αρωμάτων, την οποία είχε μεταδώσει και στους γιούς της πού βαρύνονταν και στολίζοντουσαν σαν γυναίκες.

Τέλος, κι' οι δυο τους καταγινόντουσαν με τις απόκορφες άσκολίες και θυσίαζαν στις είδωλολατρικές θεότητες.

Ο Νοστράδαμος φεύγοντας από τα διαμερίσματα της βασιλείας, ξαναγύρισε στο Παρίσι, μα δεν ξαναγύρισε στο πανδοχείο του. Πήγε στο μεγάλο του έπισκόπου του Σάν, όπου ο βασιλεύς είχε διατάξει να καταλύσει. Αυτό ήταν μια πολύ τιμητική διάκρισις για το μάγο και θεωρούσε μάλιστα πόν έαυτό του ευτυχή πού βρισκόταν σε πολυτελή κατοικία, γιατί έξαρνα πόν έπιπταν ρεμπατισσοί κι' αναγκάστηκε να μείνει κλεισμένος μέσα περισσότερο από δέκα μέρες, ενώ, αν έμενε στο πανδοχείο, θα υπέφερε τρομερά.

Κατά το διάστημα της αναγκαστικής αυτής κλεισούρας, ο βασιλεύς του έστειλε εκατό σκούδα μέσα σ' ένα βαλουδένιο βάλαντιο και η βασίλισσα άλλα εκατό. Τα δώρα όμως δυσάρεστησαν πόν προφήτη. Τα κύτταζε περιφρονητικά κι' έννοιωσε μάλιστα και κάποια ντροπή.

Εν τώ μεταξύ, ο βασιλεύς και η βασίλισσα άνυπομονούσαν και πόν προκαλούσαν διαρκώς να βγάλει τα ωροσκόπια των παιδιών τους, τα όποια βασικόντουσαν τότε στο Μπλουά. Έτσι ο Νοστράδαμος, μόλις ήσυχασαν κάπως οι ρεμπατισσοί του, άναγκάστηκε να ξεκινήσει πάλι για να πάει στο μέρος όπου διέμεναν οι μικροί πρίγκιπες.

(Σκίτσος του Κράμερ)

Η Άνοιξις

(Ακολουθεί).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τ' ανοιξιάτικα φορέματα, τα οποία εκθέτουν οι μεγαλύτεροι Παρισινοί Οίκοι Μόδας, δεν έχουν φούστες υπερβολικά μακρούς, ούτε πάν μυτερά, συρμένα στο έδαφος, ούτε τάγιες παραπολύ υψηλές, όπως τα φορέματα της περασμένης σεζόν. Τα εφετεινά φορέματα θα έχουν φούστες με λογικό μήκος, σχέδια απλά χωρίς πρόσθετα πάν, ή δε τάγια τους θα βρισκείται ακριβώς στη φυσική της θέσι.

Επίσης και τα κορσάζα δεν θα γίνονται με πολλή εφαρμοστή άμπισιμάν, αλλά πιο μπλόικα, πιο πτωχωτά.

Τα απλά ανοιξιάτικα φορεμάτια θα γίνονται από λανιζ.

Θα ιδούμε εφέτος ωριότητα ανάμυλ με επανωφόρι από λανιζ και φόρεμα από κρέπ ή από μαροκνίν, πιο ανοιχτό από το επανωφόρι. Π. χ. ένα φόρεμα από σατέν γκριζό, γαρνιρισμένο με ντεκούπ από το θαμπό μέρος του ύφασματος, θα συνοδεύεται από ένα επανωφόρι από ντερά γκριζό πιο σκούρο.

Επειδή δε κατά την άνοιξη θα είναι πολύ της μόδας τα κόκκινα, θα ιδούμε και ανάμυλ με επανωφόρι από κόκκινο λανιζ και φόρεμα από κρέπ ή από μαροκνίν, γαρνιρισμένο με ντεκούπ από κόκκινες και άσπρες χάντρες.

Θα είναι επίσης «άν-βόγκ» και τα φανταζι κοστούμια. Όσοι θα ιδούμε φορέματα από σιφόν έμπριμέ με λουλουδάκια ή διάφορα άλλα σχέδια με επανωφόρια από λανιζ.

Πάντοτε όμως θα θεωρούνται ως πιο σίχ τα σκούρα μονόχρωμα επανωφόρια.

Ένα επανωφόρι σκούρο και πρό πάντων μπλε-μαρέν ή μαύρο, μπορεί να φορεθί με διάφορων χρωμάτων φορέματα, π. χ. κόκκινα, μπλέ, χρώματος σαμπάνιας κλπ.

Το επανωφόρι αυτό θα είναι μακρύ, κομμένο λίγο «άν-φρόμ» κάτω και σταυρωτό στο πλάι. Το φόρεμα πάλι θα έχει κορσάζο όχι πολύ εφαρμοστό, με ζώνη κρεβά-σάλο, και φούστα «άν-φρόμ», εφαρμοστή στους γοφούς.

Μιά από τις πλέον συνηθισμένες γαρνιτούρες των εφετεινών φορεμάτων θα είναι η νερόβυ.

Αργότερα θα φορεθούν και τα μεταξωτά ταγιέρ.

Θα ιδούμε και κοστούμια από σατέν μαύρο για τη φούστα και τη ζακέτα και από σατέν άσπρο για τη μπλούζα.

Μερικά κοστούμια, αντί ζακέτας, θα έχουν μπολερό.

Θα είναι πολύ της μόδας την άνοιξη και τα υπιλε-μαρέν κοστούμια.

Το καλοκαίρι θα φορέσουμε πολύ ωραία φορέματα από φουλάρ έμπριμέ με μικρά σχέδια ή σκωτσέζικα, από σιφόν ή από έμπριμέ με μεγάλη λουλούδια από ζωρέτ, από μεταξωτό βουά, από γάζα ή από λανιζ και από όγκηντι σκούρο.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

1) Καζάνα μοντέρνα, καμωμένη από ένα παλαιό κοντό φόρεμα. 2) Φόρεμα από σατέν. Το κορσάζο με το μεγάλο βολάν μπορεί να γίνει από ένα ντεμοντέ φόρεμα. 3) Ωραία τουαλέτα από σατέν και δαντέλλα. Το μπολερό, το κορσάζο και το επάνω μέρος της φούστας γίνονται από ένα ντεμοντέ κοντό φόρεμα. Το υπόλοιπο της φούστας γίνεται από δαντέλλα.

Για το βράδυ θα είναι πολύ της μόδας φόρεμα από ταφτά έμπριμέ με πολλούς χρωματισμούς.

Το πιο σίχ απογευματινό φόρεμα θα γίνεται με κορσάζο άνισο και μακρύ από άσπρο σατέν, έγκρουστέ επάνω σε φούστα από μαύρο σατέν.

Θα ιδούμε κατά την άνοιξη και λιγότερο λουσάτα φορέματα, αλλά πολύ γαρνιωμένα, από φουλάρ έμπριμέ με βούλες.

Τα φορέματα αυτά θα έχουν συνήθως πλατειά μανίκια κάτω και θα γαρνίζονται στο κορσάζο μ' ένα στεργυλό βολάν.

Πολλά ανοιξιάτικα και καλοκαιρινά φορέματα θα γαρνίζονται με άνισα βολάν.

Θα ιδούμε και ανάμυλ από μαύρο μαροκνίν, με μικρό επανωφοράκι από άσπρόχρωμο ντερά.

Τα μανίκια εφέτος θα έχουν πολλή ποικιλία. Τα λουσάτα φορέματα θα έχουν μανίκια κοντά, που θα φτάνουν επάνω από τον άγκωνα, έργασμένα με πιάτες και με πλισέ.

Πολλά καλοκαιρινά φορέματα δεν θα έχουν καθόλου μανίκια, αλλά το επάνω μέρος του βραχίονος θα σκεπάζεται από μια μικρή μπερτα.

Επίσης εφέτος θα ιδούμε και μανίκια σχεδίου «κιμονό», πλατειά κάτω.

Θα ιδούμε και μανίκια μακρύτερα και ίσια, διαφανή, από ζωρέτα ρεζέ με νερόβυ ή από δαντέλλα.

Τα ντεκούπ των ανοιξιάτικων φορεμάτων θα είναι μικρά, γαρνιρισμένα

με γιανκαδάκια άσπρα από λεπτό λινό, με βελονιές βαμπακερές ή μεταξωτές, με άσπρη λεπτή δαντέλλα, με γιανκάδες από γκιπούρ και με άγγλικά κεντήματα.

Ωραίο ανοιξιάτικο κοστούμι για δεσποινίδες και νεαρές κυρίες γίνεται από φόρεμα σκωτσέζικο και επανωφόρι από λανιζ, έσορτι πάντως μ' ένα από τα χρώματα του φορέματος.

Η, αν προτιμάτε, διαλέγετε ένα ταγιέρ με φούστα απλή και ζακέτα σκωτσέζικη.

Πάντως τα ανοιξιάτικα σκωτσέζικα υφάσματα θα έχουν ανοιχτούς και χρωματιστούς χρωματισμούς.

Την άνοιξη και το καλοκαίρι, εκτός από ψάθινα καπέλλα, θα φορέσουμε και καπέλλα από λινό.

Πολλά ανοιξιάτικα κορσάζα θα γαρνίζονται με φισού Μαρίας-Άντουανέττας με υψηλά πουανιέ στα μανίκια από δαντέλλα και με άνθη από λεπτότατη δαντέλλα.

Αρκετά κορσάζα θα έχουν σιέ-διο μπολερό. Άλλα πάλι θα έχουν έμπριμέ πλατειά έσορτους ζυλές: και πίσω μικρά σκούρα μπολερό, ανεξάρτητα ή έγκρουστέ στο ζυλέ.

Θα ιδούμε επίσης και κορσάζα γαρνιρισμένα με φιδόγκους έγκρουστέ, όχι δηλαδή πρόσθετους, αλλά ραμμένους επάνω στο κορσάζο, ως μοτίφ.

Θα ιδούμε και μπολερό με κοντά μέχρι του άγκωνος μανίκια, κάτω από τα οποία θα προβάλλουν τα μανίκια της μπλούζας, γαρνιρισμένα με άλλες πλούσιες σειρές από μικρά βολάν.

Καθώς το μπολερό θα είναι ανοιχτό εμπρός, θα φαίνεται και αρκετό μέρος της μπλούζας, ή όποια θα είναι γαρνιρισμένη εμπρός, με δυο σειρές μικρών βολάν, κάθετες, που θα φτάνουν ως πίσω, περιβάλλοντες έτσι την τάγια κάτω από το κοντό μπολερό.

Το βράδυ, εκτός από τα χρωματιστά, θα είναι «άν-βόγκ» και τα όλο-μαύρα φορέματα, πρό πάντων από κρέπ-ζωρέτ, γαρνιρισμένα με ένα γτυπητό λουλούδι από σατέν στην τάγια.

Με τα μαύρα βραδυνά φορέματα θα φορέσουμε και μαύρα μακρύτερα και θα συνδυάσουμε χρωματιστές έσορτες, κόκκινες, πράσινες ή μπλέ, έσορτι με το λουλούδι που θα στολίζει την τάγια.

Τα φορέματα δείχνου θα έχουν μανίκια μακρύτερα, δαντελλένια. Τα απογευματινά πάλι φορέματα θα έχουν μανίκια κατά το ήμισυ μόνο από δαντέλλα, δηλαδή από τον άγκωνα και κάτω. Μερικά φορέματα θα έχουν φούστες συρμένες στους γοφούς.

Η γαρνιτούρα όμως αυτή πηγαίνει μόνο σε λεπτές κυρίες. Η σύρση στη φούστα θα σχηματίζουν γαυμίες άπεχουσες ή μια από την άλλη μέχρι του γόνατος. Σε λεπτά υφάσματα ή σούρες πηγαίνουν πολύ.

Σε μαύρα φορέματα θα ιδούμε και ζώνες χρωματιστές ή μικρά λοξά κομμάτια έγκρουστέ στην τάγια, από ύφανση χρωματιστή. Την άνοιξη θα φορέσουμε μικρές τσέκες από σατέν, γαρνιρισμένες στο πλάι με μια μικρή σιγκνέτα, γεστή προς τα κάτω.

Θα ιδούμε και τσέκες από δυο χρωμάτων σατέν, π. χ. μαύρο και άσπρο, και γαρνιρισμένες με αϊγκρέτα μαύρη και άσπρη επίσης.

Έρβος θα είναι «άν-βόγκ» και τα υφάσματα με ανοιχτόχρωμο φόντο και έμπριμέ με σκούρο-βούλες, ή αντίθετως υφάσματα σκούρα έμπριμέ με βούλες ανοιχτόχρωμες.

Από αυτά τα υφάσματα θα γίνουν και όλόκληρα σορεατικά, αλλά πιο πάντων ναυοντούρες σε σορεατικά μονόχρωμα, π. χ. γιανκάδες, έγκρουστέ, έγκρουστέ, μαντήλια και έσπασες.

Καθώς θα είναι εφέτος της μόδας το κόκκινο και το πράσινο χρώμα, θα ιδούμε και πολλές έμπριλλες κόκκινες και πράσινες.

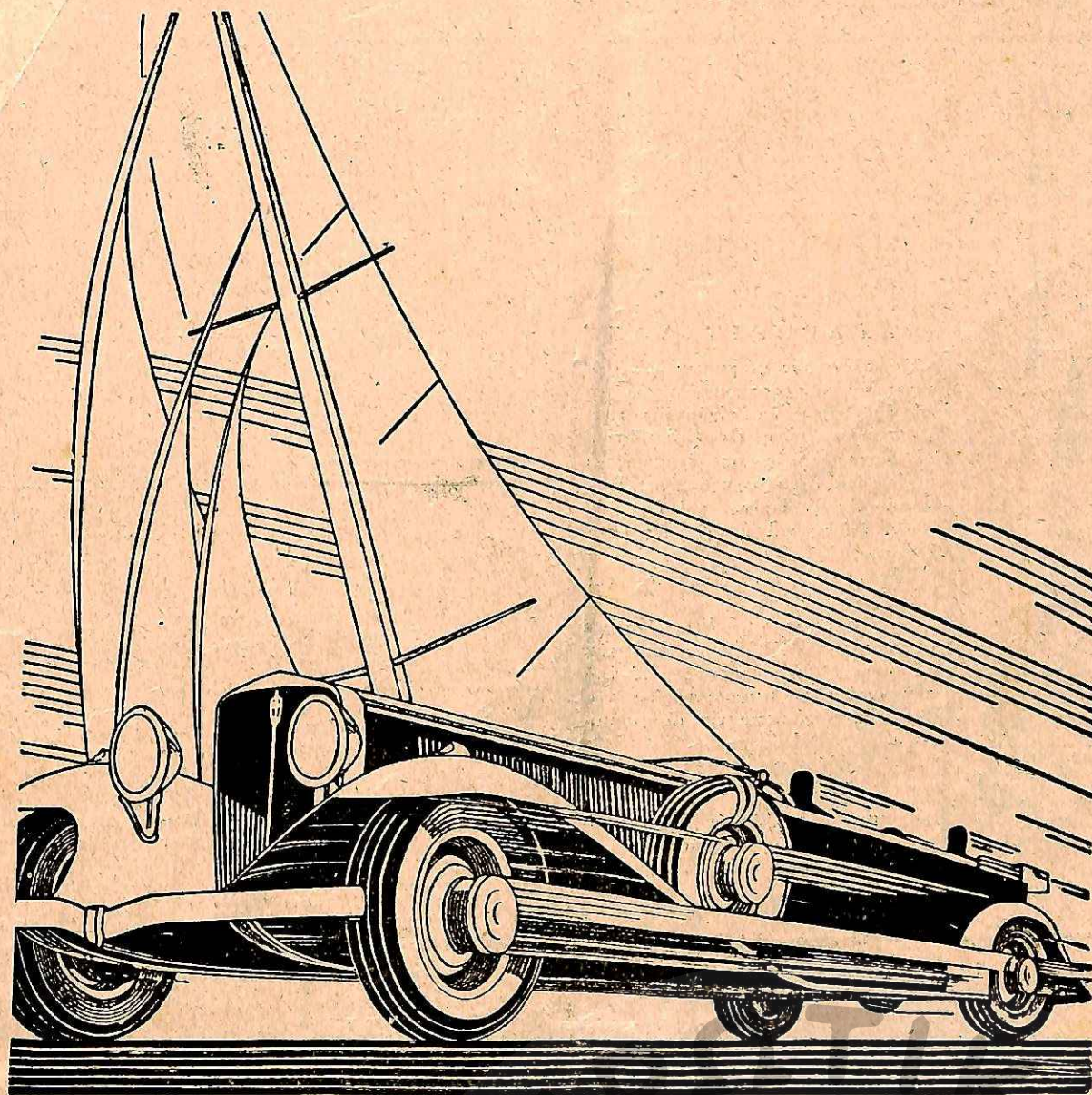
Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έν Ναυπλίη ή Δίς Ντίνα Χ. Καλπακή και ο κ. Παναγιώτης Παυλόπουλος, καθηγητής, έδωσαν άμολογία υπόσχεσιν γάμου. Εύχόμεθα ταχέως την στέφιν.

Κ. Π.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόκιμες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δίνα 7 - Αθήνας.

Η τελευταία τελειοποίηση των αυτοκινήτων Studebaker κατά το έτος 1931 κατατάσσει αυτά εις την πρώτην γραμμήν των Αμερικανικών αυτοκινήτων με ελευθέρας τροχούς (Free Wheeling).

Τα προτερήματα των Free Wheeling είνε νωτεριότης, διαδοχίς από τον Οίκον Studebaker.

Άλλα ταχυτήτων άπολύτως εύκολος, έ λεβιέ όπακούει μόνον με μίαν έλαφράν ώθησιν τού άκτύλου. Αι τέσσαρες θέσεις τού λεβιέ είνε κλασσικαί.

Ο χειρισμός της άλλαγής των ταχυτήτων γίνεται άστραπιαίως και άδουρόως. Και ό πλέον έμπειρος οδηγός δεν θα συναντήσει δυσκολίαν εις την άλλαγην των ταχυτήτων.

Το σύστημα των έλικαιδών άγ-γρενάς καθιστά την άλλαγην κάβα ταχύτητες έντελώς άδουρόωσιν.

Η άλλαγή από δευτέρας εις τρίτην ταχύτητα γίνεται χωρίς ντεμπράγκς και τάνάκαλιν.

Άξιοσημείωτον γεγονός είνε και το ότι ή άλλαγή ταχυτήτων δύναται να γίνει με ελαυνήσετε παρείαν της μηχανής.

Το σύστημα των ελευθέρων τροχών συντείνει σθεαρώς εις εικονομίαν βενζίνης και λιπάνσεως.

Υπάρχουν 4 τύποι Free Wheeling. President Studebaker, Commander Studebaker, Dictator Studebaker και Studebaker Six.

ΚΑΛΤΣΑ ΛΑΪΣ
 'Η μόνη από
 ελληνικό μετάξι

'Η στερωτέρα
 'Η ευθυνωτέρα

Τιμή δρχ. 150
 15 χρωματισμοί
 Πωλείται παντού
 ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΕΡΙΣΤΑΣΙΟΥ
 Οδός ΕΡΜΟΥ 11α'

**ΚΑΛΤΣΑ
 "ΛΑΪΣ"**

Είνε φανερόν, ότι σημαντικώτε-
 ρα είναι τα αποτελέσματα του μέ-
 σου εκείνου διατηρήσεως των δ-
 δόντων, του όποιου ή ενέργεια δια-
 τηρείται πολύ μετά την περιποίη-
 σιν του στόματος. Και είναι γνω-
 στόν, ότι ενώ όλα τα άλλα μέσα
 καθαρισμού των δδόντων διαρκούν
 πολύ όλίγον, το ΟΔΟΛ είναι εκεί-
 νον, του όποιου ή ενέργεια διατη-
 ρείται επί πολλάς ώρας. Τα μικρό-
 βια καταστρέφονται, είτε αναστέλ-
 λεται ή βλαβερά των επίδρασις.

ΙΝΑΝΕΙΣ Σ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΟΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλλίτερον φάρμακον διά την
 θεραπείαν της αρτηριοσκληρώσεως
 και αρθριτιδος απεδείχθη ότι είνε
 ή Arterio vaccine Dr Cilimbaris.
 'Η αρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
 ταχέως διά της αρτηριοβαξίνης Τοι-
 λιματόρη, άνευ διαίτης και άφαιμά-
 ξεων, επίσης και ή αρθριτις άνευ
 λουτροών.

Τήν συνιστούν οι διαπρεπέστεροι
 ιατροί της Εύρώπης.

Είνε έγκεκριμένη υπό του 'Ιατρο-
 συνεδρίου της 'Ελλάδος, υπό της
 Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό
 του Διεθνούς 'Ιατροσυνεδρίου της
 Βέρνης. Εύρίσκεται εις τα φαρμα-
 κεία.

Άντηρόσωπος :

Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, 'Αγίου Κωνσταντί-
 νου 15, 'Αθήναι.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΥΤΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η Διεύθυνσις του περιοδικού, θέλουσα να εύχριστήση και
 να ικανοποιήση πάντας τους λαβόντας μέρος στο διαγωνισμό
 της σκιαγραφίας του Ποδοσφαιριστού, είτε έλυσαν αυτόν επί-
 τυγχώς, είτε όχι, άπεφάσισε να κάμη προς χάριν των 4000
 τω πτωσιν στας φιλολογικας εκδόσεις
 το «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ετοι, όσοι εκ των λυτών του διαγωνισμού επιθυμούν ν' ά-
 ποκτήσουν τας ωραίαις αυτές εκδόσεις, θα τας αγοράσουν
 κατά το ήμισυ σχεδόν φθηνότερα. Η εύκαιρία είναι μοναδική.
 Φροντίστε να επωφεληθίτε.

ΝΕΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟ

Συνιστώμεν θερμώς στους Πειραιώτες αναγνώστες μας
 το νέο Παριζιάνικο 'Εμπορορραφείο του άριστοτέχνου κ. 'Α-
 θανάσιου Παπαδοπούλου (όδός Κολοκοτρώνη 95 Πειραιά), ει-
 δικώς σπουδάζαντος την τέχνην εις Γαλλίαν. Όσοι θέλουν
 να ντυθούν με Παριζιάνικο γούστο, ως τον προτιμήσουν.

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 95 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Συνιστώμεν εις τας οικογενείας
 που έχουν ανάγκην, την κ.
ANNAN ΖΑΧΑΡΙΟΥ
 Κεντήτριαν άσπορροούχων
 Καφευγίων Παπαδάκου, Κατσιπόδι
 Πλησίον 'Αγίας Βασίλας

Η ΚΟΛΩΝΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Υπερέχει όλων εις άρωμα και
 ποιότητα. Πώλησις λιανική και
 χονδρική: Πλατεία Παλαιού Δη-
 μαρχατερίου 104.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πλά-
 νου. 'Επίσης προγυμνάζονται δι' έ-
 ξετάσεις μαθηται και μαθήτριαι εις
 τα θεωρητικά μαθήματα της 'Αρ-
 μονίας με ελαχίστας τιμάς. Πλη-
 ροφορία: Πέτρας 7, παράλληλος
 οδού Λένορμαν.

ΑΓΟΡΑΣΟΥΜΕ σε έκαιρε-
 τως καλώς τιμάς βιβλία και όλο-
 κληρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα
 παλαια και εικόνες (χαλκογραφί-
 ας, λιθογραφίας της 'Επαναστάσε-
 ως κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά εκ-
 δεθέντα πρό του 1900, έφημερίδας,
 βιβλία ξένων γλωσσών κτλ. κτλ.
 Πληροφορία στα γραφεία μας.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ- δες, αισθηματικώτατον, περιπαθότατον, πλή- ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ- ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την έποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί των πύργων ενός ευ- γενούς, επί του όποιου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειά- ζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τον έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν που να τον εδιάβασεν διαν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέ- το». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πώμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επι- τυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη- σαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έναστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αι «Περιπέτειαι του Πύμη», αι όποιαι έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας τοί κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό- λον, πρό των τραγικών μυστηρίων του όποιου παλαίον σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρωμάν- τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειότατων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ- διας» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον ειδύ- λιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγνων έραστών τον σκληρόν και άφαντάστως φιλάργυρον πα- τέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είναι το άριστούργ- ημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων 'Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα- κτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέλους αδιάπτωτον το ενδιαφέρον του αναγνώ- στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέ- λους εις συνεχή άγωνίαν τον αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστήριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζε- ται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγρα- φεύς του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ- ναι να έγγυηθι διά την «Κόρην του Μεγά- λου Βάλτου», ή όποια είναι άληθές άριστούργ- ημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτρα» είναι το άριστούργημα της ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη- τών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειαι των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτρας».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέ- νη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Συμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εύχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	